

røde garde

AVISA TIL RØD UNGDOM

NR. 4 1976 PRIS: KR. 3,-

**1 år siden seieren
i Kambodsja!**

**— Politiet lar politisk
kriminell gå fri!
Uroa på T-banen i Oslo**

RØDE GARDE
 Avisa til RØD UNGDOM
 Boks 2046, Grunerløkka, Oslo 5
 Postgiro 20 60 689
 For abonnement: 479 21 31
 Utkommer 9–10 ganger i året
 Abonnementspris 30 kr.
 Redaktør og ansvarlig utgiver:
 Erling Maartmann-Moe

Stem Nei til kriseforliket !

LO-ledelsen og arbeidsgiverforeninga har kommet fram til et »anbefalt forslag» til tariffoppgjøret, et forslag som hvis det går igjennom uten tvil er det dårligste som har blitt presentert for norske arbeidere siden krigen. Forslaget kan ikke karakteriseres som noe annet enn et skambud. Med et generelt tillegg på 50 øre, eller ca. 2 % skal liksom arbeidsfolk møte en prisstigning som neste år kommer til å bli på minst 9 %.

»Kleppe-pakke» framstilles som skattelette og dermed reallønnsøkning for arbeidsfolk. Men hvem er det som må betale subsidiene som Kleppe lover? Jo det er sjølsagt arbeidsfolk gjennom sine skatter. Arbeidsgiverne har kommet pent ut av oppgjøret ved å få redusert sin andel av folketrygdavgifta med 1,2 %. Alt i alt betyr dette oppgjøret ikke noe annet enn reallønnsnedslag for arbeidsfolk, og det eneste svaret vi kan gi på det er å stemme et klart og entydig Nei til kriseforliket.

SV og NKP har igjen vist seg som gode støttespillere for kapitalen i dette oppgjøret. Etter en meget ynkelig motstand mot samordna oppgjør og Kleppepakke i ord tidlig i forhandlingene, har de nå forlenget godtatt oppgjørsformen som et faktum, bare plussa litt på de krava LO har stilt.

Det er viktig å ikke oppfatte oppgjøret som avslutta sjøl om LO og NAF har kommet fram til et forslag. På en rekke bedrifter rundt om i landet har arbeidsfolk stilt harde krav som har blitt fullstendig barbert av LO-toppen. Det er viktig at disse står på krava helt til slutt, stemmer nei til oppgjøret og nå forbereder seg på å gå til kamp lokalt for å drive krava igjennom.

Den seierrike streiken på Jøtul var et forspill til tariffoppgjøret som satte grå hår i hue på LO-toppen og NAF. Sjøl om krava der ikke hadde noe direkte med tariffoppgjøret å gjøre, så var streiken et lysende eksempel på at det

nytter å gå til streik, og at arbeidsfolk ikke står aleine når de går ut i kamp, men har en svær og aktiv streikestøttebevegelse bak seg.

Jøtulstreiken viste for alle at det er kampens vei som fører fram. Ved forrige tariffoppgjør gikk bl.a. Telefonsentralmontørene ut i streik for å få gjennom sine krav. Vi tror ikke vi tar mye feil om ennå flere kommer til å gjøre det i dette oppgjøret. Derfor må alle arbeidsfolk og streikestøtteaktivister allerede nå forberede seg på å gjøre en kraftinnsats for å sikre seire mot LO-ledelsens klasseforræderi.

- Stem nei til Kleppe-pakke og kriseforlik!
- Forbered den lokale kampen!
- Det nytter å streike!

28 sider – 3 kroner

Røde Garde har gått opp til 28 sider pr. nummer, samtidig som prisen er økt til 3 kr.

Grunnen til at vi har økt sidetallet er klar: Med ett nummer i måneden har vi alt for liten plass til å få med det vi gjerne ville, og spesielt etter at korrespondentkampanja kom i gang, må vi sette av

mye mer plass til innsendt stoff, og det er sjølsagt bra. Inntil Røde Garde kan komme oftere, mente vi det var riktig å utvide sidetallet.

Når det gjelder prisøkninga, så vil noen kanskje synes at det er mye å legge på ei hel krone for 4 sider mer. Men la oss foreta en sammenlikning: Her om dagen kom avisa til

SU, »Ungsosialisten» ut. Avisa var på 16 sider og kosta 2,50, og hadde i tillegg langt dårligere utstyrmessig kvalitet. I virkeligheten har prisen på Røde Garde ligget langt under det normale lenge. Det har vi sloss for at den skal gjøre, og det vil vi fortsette med. Men 3 kr. i dag er ingen blodpris, tvert i mot så dekker den bare

at vi holder hue såvidt over vannet. Sammenlikna med en rekke andre blader er det rett og slett billig.

Vi oppfordrer alle våre lesere til å ta et krafttak i spredninga slik at opplaget ikke må gå ned, men tvert i mot øker. Et stort opplag og brei spredning er på sikt det eneste som kan holde igjen for høye priser.

KRITIKK OG INNLEGG

Sjølsagt er vi også interessert i kritikk til avisa, ideer til artikler og debattinnlegg i forbindelse med saker vi tar opp. Om du prøver deg på å skrive ei novelle e.l. er vi også interessert i det.

La oss få høre fra deg!

Røde Garde, boks 2046, Grunerløkka, Oslo 5. tlf. 35 32 62.

KUPONG:

Jeg ønsker å abonnere på Røde Garde i ett år, og betaler kr. 20,- når jeg får første nummer i posten.

Navn: .....

Adresse: ..... Postnummer: .....

som mulig, til pg.20 60 689, samme adresse som ovenfor. Du bestemmer sjøl hvor mange aviser du vil selge. Eller du kan bli

RØDE GARDE – KORRESPONDENT

Det vil si at du bidrar med artikler, ideer og stoff fra hjemstedet eller arbeidsplassen som du jevnlig sender inn til oss. Hvis du skriver til Røde Garde og melder deg som korrespondent, vil du få en stensil som sier mer om dette, hva det innebærer og hva slags stoff vi er interessert i. Vi ønsker flest mulig korrespondenter fra hele landet, så det er bare å melde seg!

KOMMISJONÆR

Det betyr at du mottar et visst antall aviser av hvert nummer som du selger på hjemstedet eller på arbeidsplassen. Betaling skjer på etterskudd, men så raskt

Novelle:

Torget ligg midt i bygda. På eine sida går jernbanevegen mot stasjonen, på andre sida Storgata inn frå riksvegen. Storgata er hovedgata, der ligg dei største forretningane, og det er her folk ruslar att og fram ein laurdagsføremiddag for å gjere innkjøp, treffe andre og prate saman over ein kaffikopp på kafeane.

Vinteren slepp tidleg taket i denne delen av landet, snø har dei mest ikkje. Men ennå er vinden kald og sur når han blæs bortetter torget og gatene. Folk knappar alle knappane i frakkane og jakkane sine.

Ein gutt og ei jente kjem inn på torget frå Storgata. Dei ber ein stor stand mellom seg

I 10-tida er det Nina napper Jon i armen. — Sjå der, seier ho og peiker bortetter jernbanevegen. — Det er Kålstad og Moe frå samorg-styret. Skal tru kva dei er ute på nå?

— Tja, Jon lagar grimasar, det er vel ikkje for å samle inn pengar dei ber på kvar si dokumentmappe. Dei skal vel opp på kontoret og ha møte med han LO-fyren som kom i går.

Dei to kjem over torget og går bort til standen. Jon rekker fram bøssa og spør om dei ikkje vil støtte dei som er i streik.

— Kven er de? Kva er det de meiner med å blande dykk inn i det som skjer i fagrørsla? Kålstad, formannen i

— Dette, seier Moe og freistar å vere roleg og sindig, vere veteranen frå fagrørsla, — må de og skjøne. Det er jo heilt klårt at desse komiteane berre er eit skalkeskjul for ekstremistane i AKP og suffarane. Det er noko dei gjer for å kjøpe seg tillit hos arbeidarar som er ute i ein vanskeleg situasjon. Hadde de hatt den erfaringa og har frå fagrørsla ville det nok ha vore lettare å skjøne...

Nina klarer ikkje teie lenger. — Kan du ikkje heller la pratinga om erfaring og alt det der ligge til ein annan gong og heller stappe nokre kroner i bøssa her? Du burde då i alle fall vite at streikekomiteen klart har sagt frå at dei ønsker all den støtta dei kan få.

Kålstad vert mest ustyrlig. Han trampar med beina i asfalten og viftar med neven

narra ærlege arbeidarar til å streike for streika si eigen skuld. Og så kjem desse Streikestøttekomiteane attpåtil med plakatar og pengeinnsamlingar som om det er reine butikken me driv!

— Om du berre hadde starta butikk og samla inn pengar så hadde det då vore noko, seier ei djup røst bak dei. Dei snur seg. Utan dei merka det har gamle Ingolf, sveisar på trallefabrikken og Steinar, ein ung arbeidar i lakkverkstaden på trallefabrikken, kome bort til standen.

— Så det er det du driv med, seier Ingolf, han står med hendene i frakkelommene og ser Kålstad rett opp i andletet. — Så det er dette me skal få att frå ein som skal vere vår mann. Har du heilt glømt kven som betalar lønna di?

— Men høyr nå her Ingolf, Moe er på retrett, dette er pinleg for han. — Du må då i alle fall skjøne korleis det er, me må jo sjå kva me kan

Kven som er med og kven som er mot

og dei har plastposar med innsamlingsbøsser og løpesedlar. Nina heiter jenta. Ho går siste året på gymnaset. I 3 timar frametter skal ho stå på torget for å samle inn pengar og dele ut løpesedlar om streika som braut ut på trallefabrikken for mest 2 veker sidan. Ho har kledd seg godt for økta si. I boblejakke, tjukt skjerf og vottar står ho der og gir løpesedlar til folk som går forbi. Jon står ved sida av henne med innsamlingsbøssa. Han spør folk om dei vil gje pengar til dei streikande arbeidarane. Jon går på yrkesskulen, han skal utdanne seg til elektrikar.

Dei har fri begge om laurdagen. Likevel har dei vore tidleg oppe for å vere klar med standen og innsamlinga til folk kjem ut for å handle. Det er ikkje så vanskeleg å samle inn pengar. Det kjem nokre kroner der og ein tiar her. Bygda er ikkje så stor. Folk kjenner til korleis tilhøva er på trallefabrikken, dei veit kor låg lønna er der. Det er ikkje så rart at dei har krevd nokre kroner meir der borte, det er forståeleg. Men det finns og dei som snøftar og løfter nasen i veret når dei ser standen og innsamlingsbøssene.

Samorg er tydeleg opphissa, han riv til seg ein løpeseddel og tek til å lese det som står på han. — Støtt dei streikande på deira eigne vilkår, gje pengar? Og underskrive med Streikestøttekomiteen? Kva er dette for noko, kven er denne Streikestøttekomiteen? Dette har ikkje noko med fagrørsla å gjere! Kålstad kan mest ikkje styre seg, han ropar det ut.

han har løpeseddelen i. — De er berre nokre uansvarlege framandelement! Og denne streikekomiteen er mest berre galningar og utplasserte studentar. Han trekk pusten og held fram: — Dei har teke reiskapen ut av hendene til forbundet, dei vil ikkje høyre på erfarne folk og gå attende til arbeidet slik at det kan verte forhandlingar. Det er desse ekstremistane som har

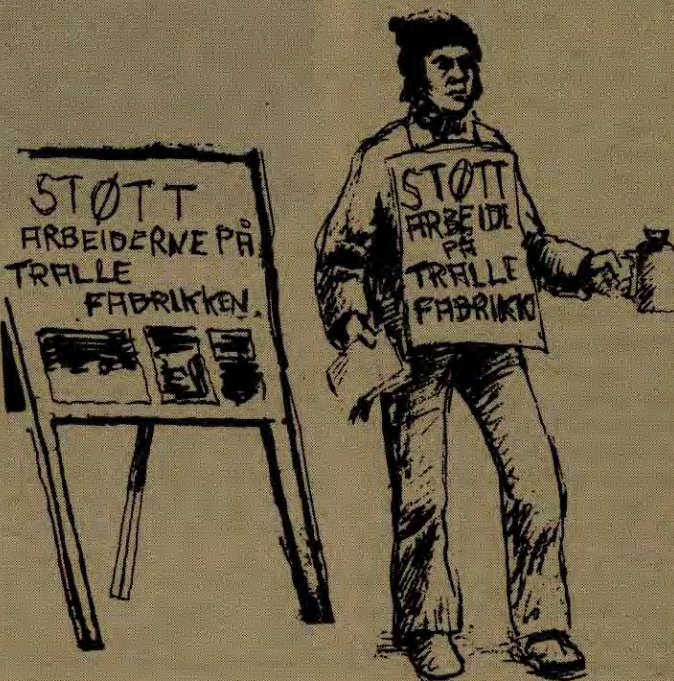
oppnå med forhandlingane...

Ingolf viftar han av med eine neven.

— Forhandlingar seier du, gå tilbake til arbeidet! Akkurat som me ikkje har hatt nok forhandlingar, me kan ikkje ete deil! Så står det og skjeller ut dei som samlar inn støtte til oss. At de ikkje skjems! Det er de som skulle stått her og samla inn støtte til oss. Men i plassen så seier de i avisa at klubbane her ikkje må gje oss pengar for det er ei ulovleg streik. Tenk at ein skal høre slikt frå folk som lever av kontingent me har betalt!

Moe freistar vere diplomat, dekkje over, få folk til å vere venner som han seier. Det er fåfengt. Kålstad skjeller, kallar dei uansvarlege og vill-leia av krefter dei ikkje kjenner. Så grip han fastare om dokument-mappa si og drar Moe med seg. Dei som står att høyrer han seie noko om at nokre må vere ansvarleg og halde hjula i gang, at dei må skunde seg, utsendingane frå NAF og LO ventar.

— Det er som faen! seier Steinar, drikke kaffi og prate med pampane kan dei, men gjere noko for oss det har dei vel aldri tenkt på!

Leif Fauskanger, Jøtul:

Streikeretten står og fell med streike

Jøtularbeidarane var ute i streik i over 5 veker. »Streik er det einaste som nyttar» sa Jøtularbeidarane, og dei fekk rett. Streiken deira ført fram til siger. Heller ikkje Jøtularbeidarane fekk støtte frå forbundsleiinga eller leiinga i Jern og Metall i Oslo. Tvert om så måtte dei kjempe mot desse kreftene for å få føre kampen sin. Men støtta frå klubbar, fagforeningar, tillitsmenn, politiske lag, Kvinnefrontgrupper, einskilpersonar og ikkje minst streikestøttekomiteane rundt om i landet var enorm, og denne støtta var det, saman med einskapen og kampviljen til Jøtularbeidarane sjøl som gjorde at dei kunne føre streiken sin fram til siger.

Jøtularbeidarane sin kamp har ikkje berre betydning for dei sjøl, den er ei viktig erfaring for heile arbeidarklassen. Jøtularbeidarane har vist veg, det er berre kamplinja som fører fram til siger.

Røde Garde har prata med Leif Fauskanger som var medlem av streikekomiteen på Jøtul.

— I over fem veker var arbeidarane ved A/S Jøtul i streik. Kva krav gjekk de til streik med?

— Ein av dei utanlandske arbeidskameratane våre vart usakleg oppsagt, arbeidarane sørga for at han vart teken tilbake i jobben, vi krevde full kompensasjon for han den tida han var oppsagt. Driftstyraren og to arbeidsleiarar, som sto bak ei underskriftskampanje retta mot den oppsagte arbeidararen krevde vi fjerna frå bedriften. Og arbeidarane krevde vidare, full kompensasjon for den sympati-sit-down vi gjennomførte til støtte for den oppsagte.

— Trass i desperate åtak på streiken frå ulike hald, heldt einskapen og kampviljen mellom arbeidarane heile streiken igjennom. Kvifor?

— Grunnlaget for streiken vår var sterkt. Misnøya på Jøtul har gjæra i mange år. Oppseiinga av den jugoslaviske arbeidskameraten vår var det som fekk begeret til å flyte over. Det var då vi bestemte oss for å gå til streik.

I den tida vi var ute i streik, fekk vi ei enorm støtte, både moralsk og økonomisk. Det var streikestøttekomiteane som var først ute, og i alt er det over 100 streikestøttekomitear over heile landet

som har sendt oss pengar. Og det er ein viktig ting vi har fått erfare, utan streikestøttekomiteane ville vi ha blitt tvinga tilbake til arbeid på Jøtul, så streikeretten i dag den står og fell med streikestøttekomiteane.

Eg veit at det er mange unge som har dreve støttearbeid for oss, og det viser at sjøl om mange av dei ikkje har vore ute i arbeidslivet, så har dei forstått kampen vår og dei har stilt seg solidarisk med oss. Berre på ei veke samla studentane på Blindern i Oslo inn 50 000 kr., og det er jo heilt fantastisk. Forbundsleiinga og LO har ikkje støtta oss. Tvertom så har dei freista tvinga oss tilbake til arbeidet. Men støtte frå arbeidsfolk rundt omkring strøymde på. Mange klubbar og fagforeningar har støtta oss, to eksempel vil eg gjerne trekke fram: Heismontørane si fagforeining bevilga 10 000 kr. til oss, og Kværner, som har 4000 mann bak seg støtta oss også. Ellers har vi også fått støtte frå mange Kvinnefrontgrupper, politiske lag og einskilpersonar.

Det er også ein viktig grunn til for at vi greide å føre streiken vår fram til siger. Vi klarte å stå samla mot alle splittingsfreistnadane som vart retta mot oss. Det var

freistnader på å splitte oss etter nasjonale skilleliner, etter partipolitiske, og det var freistnader på å splitte eldre og unge arbeidarar.

— Kan du seie noko meir om korleis de greidde å stå samla mot alle splittingsfreistnadane?

— Det var klassesolidariteten på tvers av nasjonale skilleliner som fekk oss til å gå ut i streik. Det er mange utanlandske arbeidarar på Jøtul, og einskapen mellom dei norske og dei utanlandske arbeidarane er mykje sterkare

den for å ta i mot streikebidrag sjøl.

Det har også vore sagt at streikekomiteen ikkje hadde støtte frå arbeidarane, dette er også berre oppspinn. Og åtaka om AKP-infiltrasjon, dei har jo vore store og mange. »AKP(m-l)erne har forledet 340 arbeidere» har det vorte sagt. Dette er åtak som ikkje er retta berre mot AKP, men det er åtak som først og framst har vorte retta på oss, for å splitte oss. Slike åtak fell tilbake på dei som sjøl kjem med dei, for å påstå

Leif Fauskanger

no enn dei var før vi gjekk ut i streik.

Einskapen mellom dei unge og dei eldre arbeidarane finnes det mange prov på. M.a. at mange av dei eldre arbeidarane som har klart å spare opp ein del pengar har nekta å ta imot streikebidrag. Eit eksempel vil eg trekke fram her og, ein av dei eldre arbeidarane som har vore på Jøtul i mange år, la 490 kr. på bordet til streikekassa i sta-

at vi på Jøtul let oss »forlede» inneber at arbeidsfolk er dumme sauar som ikkje kan tenke sjøl.

— Kan du seie noko om forbundet si rolle i streiken dykkar?

— Vi har lært oss til ikkje å stole på fagre løfter frå forbundsleiinga. Streik var det einaste dugelege kampmiddelet i vår situasjon, det fekk vi jo også bevist. Forbundsleiinga freista heile tida å ta

Jøtul

støttekomiteane!

streikevåpenet frå oss. I byrjinga ga dei inntrykk av at dei støtta oss. Seinare fekk pipa ein annan låt. M.a. så har forbundet og Oslo Samorg. sendt ut pressemeldingar om at AKP(m-l) infiltrerer og Jern og Metall-leiinga bad oss kaste streikekomiteen. Christiansen, formann i Jern og Met. i Oslo kritiserte oss fleire gongar fordi vi ikkje ville fylje deira line. Han sa også at Jern og Met.leiinga stilte som garantistar, og uttalte at »tillitsmenn ved en rekke jern og metallbedrifter står parate til å kaste de ansatte ut i streik». Vi var tilbake i arbeid 24 timar mandag 14/3 for at det

skulle kome i gang forhandlingar. Forhandlingane vart brotne, og Jøtul leiinga trua med å legge ned heile bedriften. Då fekk vi sjå innhaldet i dei fagre løftene. Forbundsleiinga ga framleis ikkje støtte til streiken vår, og streikekassa var framleis like lukka og låst.

— Mange av åtaka har kome gjennom pressa. Kva rolle meiner du pressa har spela i kampen dykkar?

— Åtaka frå pressa har vore harde som før sagt. Avisene som har køyrt ut hetsen har gjort det for å splitte oss. Det greidde dei no likevel ikkje. Men det er klart at mellom

folk som berre har lest om streiken vår i desse avisene må det spreie seg gale idear om kva som i røynda har skjedd på Jøtul. Og »Arbeiderbladet», det bør skifte navn, det er den avisa som har gått i spissen for åtaka på oss.

— Kva med »Klassekampen» si rolle?

— »Klassekampen» ga heile tida eit korrekt bilete av det som har skjedd i streiken vår.

— Streiken dykkar førte fram til siger, og de må heilt sikkert sitte igjen med mange viktige erfaringar som andre må få del i. Er det noko spesielt du vil trekke fram her?

— Sidan dette er eit blad som vender seg til ungdom så vil eg kome med ei sterk oppfordring til dykk. Som før sagt hadde vi ikkje kunna ført streiken vår fram til siger dersom vi ikkje hadde fått all den støtta vi fekk frå streikestøttekomiteane. Og streikeretten i dag den står og fell med streikestøttekomiteane. Derfor, gå inn der og ver med på å bygg ut desse komiteane. Det vil utan tvil kome mange fleire streikar i tida framover, og skal dei ha mulighet for å vinne fram til siger trengs det streikestøttekomitear.

«FAMILIETRAGEDIEN»

Like før jul vart ein framarbeidar kasta frå jobben sin ved A/S Jøtul. Det var ingen sakleg grunn for denne oppseiinga. Dette var ein tragedie for den jugoslaviske arbeidaren, men skreiv borgarpressa noko om det? Nei, ikkje eit ord.

Det er ein annan »tragedie»

dei skriv om i dag. Det er at driftstyraren ved A/S Jøtul måtte gå frå jobben sin etter at 340 arbeidarar streika i 5 veker. Driftstyraren, Arne Hansen har trakassert arbeidarene ved A/S Jøtul i fleire år, det var også han som sa opp den jugoslaviske arbeidaren før jul. Borgarpressa har gjort

Arne Hansen til martyr i denne saka, og borgarpressa får full oppbacking av folk som seier seg tale arbeidsfolk si sak, slike som Svein Christiansen (formann i Oslo Jern og Metall) og Toril Skard.

Ingen som støtta Jøtul-arbeidarane sin streik fullt ut, kan vere usamd med det

Harlampie Belcovski (tidlegare medlem av streikekomiteen på Jøtul) sa på festmøtet i Oslo 22. mars: »Jeg tror at oppsigelsen av driftsbestyreren på A/S Jøtul er en av de sakligste og riktigste og mest demokratiske oppsigelser i Norsk historie».

Overgrepet på Jøtul

Det blir stadig vanskeligere å forstå at Jøtul-konflikten er så ram-

annet avdeling. Det Arne Hansen har gjort, er at han la protesten fram i Arbeidsbladet. Det var ikke annet

Arne Hansen er psykisk knekket etter striden på Jøtul. Til slutt greide AKP-fabrikken å trumfe gjennom en «seier».

Hansen knekket

Driftsbestyrer Arne Hansen er psykisk knekket etter striden på Jøtul. Til slutt greide AKP-fabrikken å trumfe gjennom en «seier».

Hansen begynte som iseregutt på Jøtul i 1942 som beslagsmed. Han gikk 5 år i «læra». I 1947 tjenestegjorde han i Tysklandsbrigaden, og var tillitsmann for sin bataljon. Da han kom til Norge igjen, fattet han interesse for fagforeningsarbeid. Han ble sekretær for klubbstyret på Jøtul i 1948. Han arbeidet ved reparasjonsavdelingen som rørleggerhjelper og rørløgger til utgangen av 1954. Etter hvert fikk han tillitsverv på høy-

re plan innen fagforeningen. I 1952 ble han klubbformann på Jøtul. I desember 1954 fikk han tilbud fra LO sentralt om jobb i Folkets Hus som instruktør innen opplæringsseksjonen. Jøtuls eiere ville ikke miste ham, og tilbød Hansen jobb som formann på emaljeavdelingen. Der var han i fem år.

I 1960 ble han driftsleder og har siden 1962 vært driftsbestyrer for alle Jøtuls Oslo-bedrifter.

overgrep, og det er trist, når Alf Nordhus sier arbeiderne

Uansett om Jøtul-saken får noe direkte etterspill, er det all grunn for partene i arbeidslivet til å ta opp spørsmålet om bedre vern for dem

Kambodsja ett år etter seieren

17. april i år kunne vi feire ett års dagen for frigjøringa av Kambodsja. 17. april er Kambodsjas nye nasjonaldag og den har fått navnet »Ærrike 17. april». Det viktigste som har skjedd i Kambodsjas lange historie er revolusjonen som ble fullført på denne datoen. Da mista USA-imperialismen og dens lakeier all innflytelse i Kambodsja.

Kambodsja er et jordbruksland. Over 80 % av innbyggerne er bønder, de fleste det en kan kalle fattigbønder. Fram til frigjøringa hadde de en liten jordlapp, men var totalt utarma av gjeld og elendige avlinger.

Kambodsja var fransk koloni fra 1867 til 1953, med unntak av en periode under 2. verdenskrig da japanerne hadde kontrollen over landet. Fra 1953 til 1970 førte Kambodsja under ledelse av prins Sihanouk en nøytral utenrikspolitikk, men USA-imperialismen strevde fortvila for å bringe landet inn i et nykolonialistisk forhold. 18. mars 1970 gjorde CIA kupp med hjelp av marionetten Lon Nol som ble quisling-president under USA-imperia-

lismens paraply.

Men undertrykkelse skaper motstand. Folket skapte sin egen hær, sin egen regjering og sin egen enhetsfront. Etter 5 års frigjøringskamp var landet fullstendig fritt fra USA-imperialismen.

ARBEIDERNE OG BØNDENE HAR MAKTA I DET NYE KAMBODSJA

Hva har skjedd etter 17. april? Ryktene flommer og hetesen er overveldende. Det eneste vi kan stole på er

de informasjonene folket sjøl og dets ledere gir.

I den nye grunnloven som ble vedtatt 5. januar 1976 heter det at »den kambodsjan-ske staten tilhører landets arbeidere, bønder og alle andre arbeidende lag». »Hver arbei-

Kambodsja mot supermaktene

Da Kambodsjas prins Sihanouk talte i FNs generalforsamling høsten 1975, ble han møtt med varme hilsner som ingen annen statsjef har fått. Grunnen er at Kambodsja spesielt for folkene i den 3. verden står som et lysende eksempel på hvordan et lite land kan fri seg fra en stor imperialists jerngrep og bygge et fritt og uavhengig land. Kambodsja har gjentatte ganger fått støtte fra de alliansefrie landa, ikke minst fra de to siste toppkonferansene for alliansefrie land som ble holdt i Algerie og Lima.

Demokratisk Kambodsja forplikter seg i sin grunnlov til å støtte alle folk i verden

som slåss mot imperialismen og for uavhengighet og fred. Kambodsja slutter fullt opp om de sosialistiske landa Kina, Albania, Nord-Korea og Nord-Vietnam, og landets frigjøringshær, FUNK, støtta konsekvent frigjøringskampene i Sør-Vietnam og Laos. Det nye Kambodsja støtter palestinerne frigjøringsfront, PLO, og fordømmer staten Israel.

I felleserklæringa mellom Kambodsja og Folkerepublikken Kina advarer de to mot de to supermaktene krigsforberedelser. Både i teori og praksis er Demokratisk Kambodsja et konsekvent anti-imperialistisk land.

der er herre over fabrikken, hver bonde er herre over rismarkene og åkrene». Hvem har statsmakta? Dette er det sentrale spørsmål vi må stille for å forstå enhver stats karakter. I Kambodsja har borgerskapet mista all makt, og alle produksjonsmidler er folkets eiendom. De gamle undertrykkerne har vært nødt til å skifte ut playboy-antrukket med vanlig arbeidstøy, og arbeide på rismarka sammen med alle andre. De arbeidende massene i Kambodsja her bestandig slitt for å leve. Er det da så urimelig at de gamle utbytterne må gjøre et ærlig arbeid for å leve?

SOLIDARITETSGRUPPER FOR PRODUKSJON

Etter frigjøringa var Kambodsja en skraphaug etter USA-imperialismens herjinger. Alt var bomba — skoler, rismarker, fabrikker, kommunikasjonsmidler, sjukehus, landsbyer, byer — alt. De 3 millionene, mest flyktninger, som bodde i Phnom Penh levde på sultegrensa i svarteste elendighet.

Kampen i Kambodsja var langt fra slutt med seiren over

USA, men i stedet for nasjonal frigjøringskrig sto nå kampen om gjenoppbygging av landet og drastisk økning i matvareproduksjonen. Virkelig uavhengighet krevde at landet klarte og livnære seg sjøl — sjølberging sto på dagsorden.

Siden ris er den viktigste matvaren i Kambodsja, ble hovedkrafta satt inn i risproduksjonen. Folket bygde vanningsanlegg, de eksperimenterte med nye og mer hardføre risslag, frigjøringshæren og kvinnene gikk med i produksjonen og danna »solidaritetsgrupper for produksjon». Og kampanja vant fram. Det ble produsert mer enn 100 % mer ris i 1975 enn i 1974! Dette var en stor seier for det nye arbeider- og bondestyret.

»Hakka i den ene hånda og geværet i den andre» er blitt et slagord i Kambodsja. Folket er innstilt på å fø seg sjøl og forsvare landet mot alle inntrengere!

Venns-kaps-arbeidet

De borgerlige avisen har i den seinere tida virkelig kost seg i »skremmende» nyheter fra Kambodsja. I Norge har spesielt Aftenposten og Dagbladet vassa i løgner om at 800 000 er drept siden frigjøringa, om tvangsflytting og arbeidsleire.

Men disse desperate løgnene forteller oss at Kambodsja er på rett vei. Borgerskapets harnisk skyldes nettopp at imperialismen er kasta ut av Kambodsja. Det viser at folket i Kambodsja er i ferd med å bygge opp et helt nytt, demokratisk samfunn hvor det er arbeiderne og bøndene som har makta.

Det er vår oppgave å vise at borgerskapets hatskampanje er bygd på rå løgner. Vi må svare med å spre informasjon om det som virkelig skjer i Kambodsja. Dette gjør vi i dag best ved å slutte opp om vennskapssambandet Norge-Kambodsja, og å spre sambandets blad »Fritt Kambodsja». Sambandets adresse er Uranienborgveien 11, Oslo 3.

Uroa på T-banen i Oslo

Det har vore ein del tilfelle av bråk og uro på T-banen i Oslo. Den siste tida har det vore mykje skriverier i avisen om tilhøva på T-banen, og ungdom har vorte uthengd som bråkmakarar.

Me har spurt Svein som er stasjonsbetjent, og Richard som er ein av dei ungdomane som held seg kring T-banen korleis tilhøva er.

Svein: Det er ikkje tvil om at det har vore ein del tilfelle av vold mot betjening og passasjerar. Men det er eit langt sprang derfrå og til det ein kan lese om tilhøva her i avisene. Eg har vore i Sporveien i 3 år, og svært mykje av tida her på Bogerud som skal vere ein av dei verste stasjonane. Sjølv har eg ikkje vore ute for alvorleg bråk.

Richard: Kvar dag går det vel fleire tusen folk forbi her på stasjonen. Av alle dei er det berre nokre få som tek til å skjelle på oss om me står her. Eg syns ikkje det er rart at me ein og annan gong svarer dei igjen når dei står der og hetsar oss. Me gjer då ikkje noko gale om me berre står her.

– Korleis er tilhøve mellom ungdomen og betjeninga?

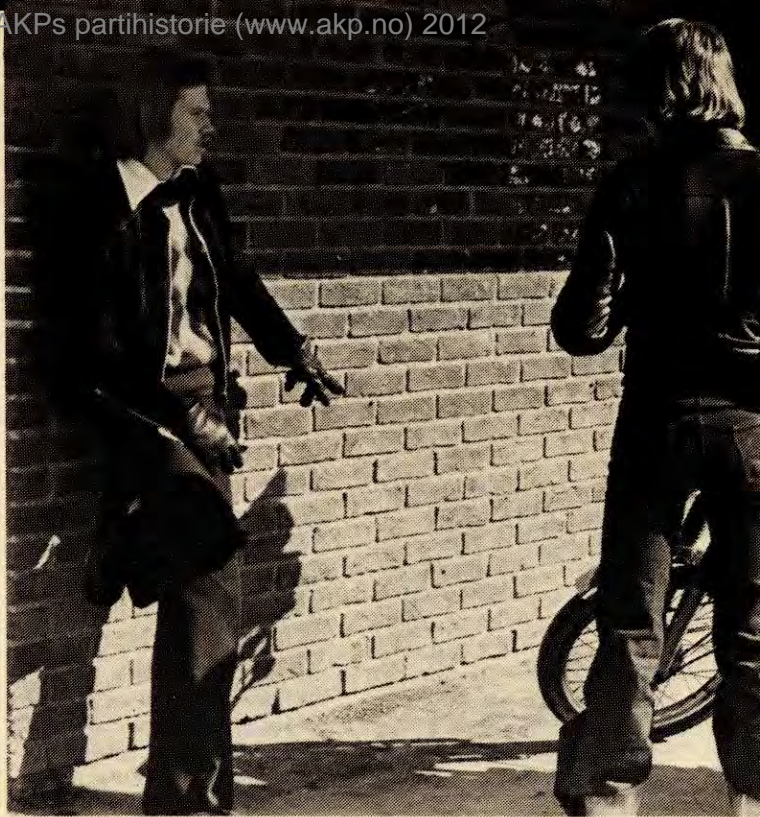
Svein: Det kan nok variere

alt ettersom kven frå betjeninga og kva slag ungdom det er. Men dei erfaringane eg har er stort sett bra. Det vert dei same som kjem att og ein vert jo kjent etter kvart. Men det er jo klart at betjeninga nå og då kan verte irritert og lei av å ha ungdom ståande i hallen heile dagen. Men det som er viktig er at dei som pleier være her ikkje er farlege. Det har hendt fleire gonger at dei har kome bort og bedt om å få låne kost og feiebrett for å få bort det verste papirsølet.

Richard: Eg syns at tilhøve mellom dei som er faste her på stasjonen og oss stort sett er bra. Me er ikkje ute etter å skade dei, det er ikkje derfor me står her. Grunnen til at me er her er ganske enkelt at det er ein del varmare her enn ute, og at det ikkje er slik vind. Det er ein ungdomsklubb her, men den er berre open nokre dagar i veka og så er aldersgrensa oppad 19 år. Ellers er det ikkje noko å gjere utan å dra til byen og det er svært dyrt. Mange av oss her er utan arbeid, og andre går på skulen. Me har ikkje råd til å dra på resturant og betale 15 kroner berre for å kome inn. Då vert det til at me står her.

– Kva kan gjerast for å hindre uro på T-banen?

Svein: Eg syns det er viktig

å peike ut kven det er som lagar bråk. Med bråk reknar eg det å slå ned folk, prøve å rane sperra eller å knuse vinduer. Det er klart at ein

ikkje kan godta slik kriminell åtferd. Men det er ikkje den vanlege ungdommen som berre står og pratar i sperrehallen som gjer slikt.

Politi-sosialistar

Etter all skrivinga i avisene om tilhøva på T-banen er det eit krav som har stått igjen frå blandt anna leiande SV-folk mellom dei Bjørgulf Froyn som er formann i Sporveisbetjeninga si forening. Dei har krevd at det vert oppretta eit eige T-bane politi og pengar til det. Slikt er ikkje anna enn ein »styrk-politiet»-aksjon på lik line med det som var i Bergen ei tid tilbake der også SV-arar sto bak. Dette er eit

reaksjonært opplegg som hopper bukk over det at politiet alltid vil vere ein reiskap borgarskapet nyttar for å undertrykke arbeidarklassen med. Det er ikkje for ingenting at borgarpressa samstemmig hauser ein slik styrk-politiet aksjon opp og kjører fram slike »lov og orden»-folk som Jan P Syse.

Betjening me har snakka med fortel at det bildet som borgarpressa har laga, er heilt

villt. Dei har vanskeleg for å kjenne att sin eigen arbeidsplass. Ein må jo tru at det er reine gangster-Chicago på T-banen når ein les avisene.

Kravet frå betjeninga om trygge arbeidsplassar er eit heilt rett krav. Men det vert ikkje sikre arbeidsplassar av ein styrk-politiet aksjon og politi på kvar einaste stasjon.

Erfaringane frå Stockholm med T-bane politiet dei har der syner kva funksjon eit slik

politi-korps har. Politiet er berre ute etter å gjere T-banen kjemisk rein for ungdom og nyttar brutale og provoserande metodar. Slikt får bråket til å auke i plassen for å avta.

Politiet lar politisk kriminell gå fri

Det er mange som meiner at det må meir politi til for å stanse uroa. Eg trur ikkje det vil løyse noko. Me kan jo berre sjå korleis tilhøva er i Stockholm. Der har det berre vorte verre etter at dei har fått T-bane politi. Politiet er ofte provoserande og brutale og då vert det berre meir bråk. Å setje inn politi på stasjonane er omtrent som å tørke opp på golvet medan kranane renn. Det er lurare å stenge krana. Pengane burde heller nyttast til å bygge plasser der ungdom kan holde til.

Likevel er det eit riktig krav frå betjeninga om sikre arbeidsplassar. Eg meiner at det som trengs er fleire doble vakter, det vil seie at me sit 2 i plassen for ein på utsette stasjonar. Dessutan må sperrene byggjast inn i veggen, og ikkje slik det er nokre stader nå der sperra der me sit er som ein sardinboks med vindauge på alle kantar og som står midt på golvet. Eg er mot ein »styrk politiet»-aksjon, eg vil ikkje at det skal vere politifolk på kvar einaste stasjon. Men me skal ha høve til å tilkalle politiet raskt om det trengs.

Richard: Det me vil ha er stader som er opne kvar dag og der alle kan kome. Me må sjøl kunne byggje opp plassen slik dei har gjort med motorsenteret i Hvervenbukta til dømes.

24. januar i fjor. Rød Ungdom i Bærum har åpent møte i Sandvika folkets hus. Plutselig oppdages brann i kjelleren. Den blir slokt før den får skikkelig tak, de som er på møtet og vaktmesterens familie som bor i huset kommer seg ut. Brannen er opplagt påsatt. Politi og brannvesen kommer til og bekrefter dette.

November i fjor. I et hus på Slemmestad våkner familien ca. kl. 5 om natta av røyklukt. 5 personer bor i huset, sønnen i huset er med i Rød Ungdom. Ilden har fattet tak rundt inngangsdøra, og to andre steder er det forsøkt påtent med filler dyppet i parafin. Brannen blir slukket. Politi og brannvesen bekrefter mistanken: Brannen var påsatt.

I februar i år kommer en gutt inn på politikammeret i Sandvika og tilstår begge brannstiftelsene. Han sier han har blitt religiøs og vil »angre sine synder». Han blir fengsla for 6 uker, siktet for 2 tilfeller av mordbrannforsøk, og lagt inn til psykisk observasjon på et sykehus etter begjæring fra politiet.

Hvem er denne gutten? Han heter Aril [redacted] er elev ved et gymnas i Bærum der han går i 3. klasse. Han er ikke gal i vanlig forstand, han har ingen problemer med å fullføre skolen, men han er en politisk kriminell. Helt siden 1. klasse har han terrorisert progressive på skolen, trua dem bl.a. med å drepe dem, og skrytt av at han i fjor var på et møte sammen med nazister der de planla provokasjoner i forbindelse med 1. mai. Han er et eksempel på hva vi kan vente oss fra et nytt nazi-parti.

Men det mest interessante i denne sammenhengen er at han er samme person som var inne til avhør hos politiet i fjor vår ang. brannen i Sandvika folkets hus.

POLITIET LAR EN POLITISK KRIMINELL GÅ FRI

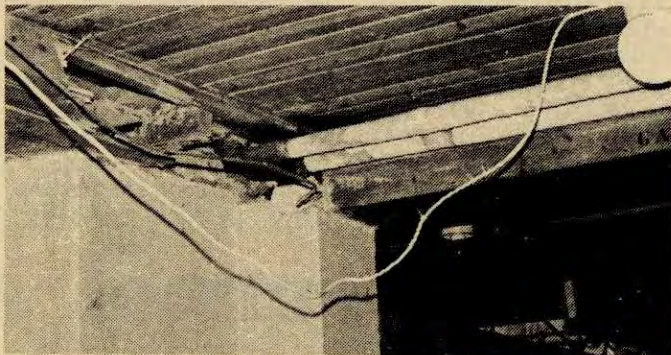
Røde Garde har ringt til Asker og Bærum politikammer og fått snakke med sjølve sjefen angående denne

saka. Politiet bekrefter at denne personen var inne til avhør, at han da nektet ethvert kjennskap til saka, og at politiet deretter lot han gå. Var han et »tilfeldig vitne»? Nei, han var hele tida en mistenkt, og hadde skrytt til andre at han visste hvem som sto bak brannen.

Det er grunn til å sette skarpt søkelys på politiets etterforskning av denne saka. De vil ikke gi opplysninger om de sjekka alibi eller foretok nærmere undersøkelser etter avhøret. Men hvordan kan det ha seg at politiet sitter med den skyldige så og si i fanget, godtar at han nekter, og så lar han gå? Det kan bare skyldes en ting, og det er at politiet ikke synes dette tilfellet av mordbrann, nemlig en politisk mordbrann retta mot progressive, var noe viktig. I telefonen nektet

KONSEKVENSEN AV NAZISTENES LINJE

Arild [redacted] har blitt spurt om han ikke syntes det var ille at det i det siste tilfellet hadde bodd 4 »uskyldige» i huset i tillegg til en Rød Ungdommer. »Jo forsåvidt» hadde han sagt, »men han hadde sett ham på stand for Rød Ungdom i Sandvika, og derfor måtte han dø, uansett om andre gikk med i brannen også.» Vi vil si med en gang: Det holder ikke å erklære denne personene for sinnssjukt sjøl om det kan virke aldri så sinnssjukt det han har gjort. Det vi har å gjøre med er en reaksjonær provokatør som gjennom en periode på flere år har terrorisert og trua progressive og som står bak to tilfeller av mordbrann som begge er planlagt, og absolutt ikke noen »innfall» der han kan vri seg unna med

Stedet som ble påtent i Folkets Hus.

politiet å fortelle oss mer om etterforskninga, og sa at »dette likna på en eksaminasjon av om politiet har gjort det som skal gjøres i etterforskninga». Det hadde de rett i, og det er det absolutt grunn til. For hva gjør politiet etter det andre tilfellet av mordbrannforsøk? Såvidt vi har fått opplyst, omtrent ingenting. Og hva gjør de når den skyldige kommer og melder seg sjøl? Jo, da kjører de han rett inn til psykisk observasjon for å prøve å få han erklært sinnsyk slik at han ikke skal straffes i vanlig forstand, men bare kan risikere sikring, og det ennå han har tilstått begge tilfeller av brannstiftelse. Politiet beskytter han, og avfeide oss med at de ikke ville at »massedia skulle gasse seg i saka».

å ha vært sinnssjuk i gjerningsøyeblikket. Begge tilfeller har vært planlagte, og hatt klart politisk motiv.

Det politiet nå legger opp til, er faktisk å legalisere slike provokatører ved å prøve å få dem stempla som sinnssjuka. Vi tror ikke at dette er det siste tilfellet av mordforsøk på progressive, tvert i mot så er dette en konsekvens av det nye nazi-partiets linje overfor kommunistene. I alle slike saker har politiet vist at det beskytter de reaksjonære, det er nok å nevne tilfellet da nestformannen i Norsk Front kasta en brannbombe mot studenter på Sogn under okkupasjonen, og ble sluppet fri med bare 300 kr. i bot og ingen straff! Mordbrannsaka i Bærum viser at politiet akter å fortsette på denne linja.

Ungdom! Ta opp arven fra arbeiderteatrene

Den norske arbeiderklassen har rike kulturtradisjoner. Dramatiske klubber, tramgjenger, talekorgrupper og teaterkomiteer som brukte kulturen som våpen i klassekampen, aktiviserte hundrevis av arbeidere i 30-åra. Ungdom førte an i denne kulturbevegelsen.

Røde Garde har hatt en prat med Gunvor Sartz – en av dem som sto i spissen for teaterarbeidet. Hun var sjef for Samfunnsteateret i Oslo Arbeidersamfunn i tida 1935–37 og teatersekretær i Arbeidernes Opplysningsforbund hvor hun arbeidet spesielt med ungdomsteatergrupper:

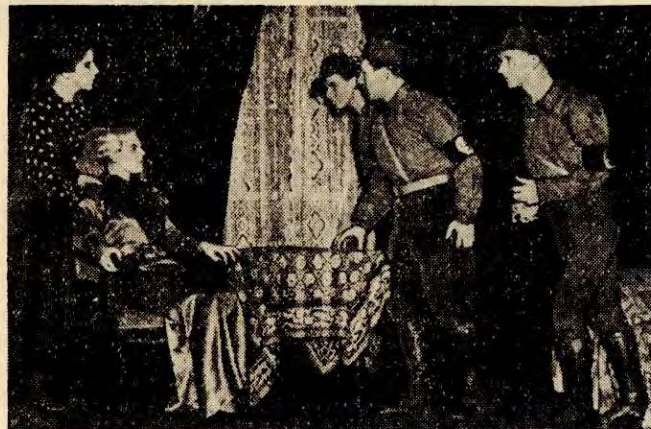
– På den tida hadde så og si alle ungdomslagene egne teatergrupper – sier Gunvor Sartz, – Omtrent 800 ungdommer rundt om i landet var aktivt med i teaterarbeidet. Mange av dem hadde aldri sett en profesjonell teaterforestilling, men interessen for å bruke teater som et politisk virkemiddel var enorm. Teateret kan klarlegge politiske saker og gripe

publikum på en ganske annen måte enn vanlige taler. Et eksempel på hvor stort behovet for teater laget av og for arbeidsfolk var, er en revy vi hadde i 1936. Den ble spilt gratis over hele landet og tilstrømmingen var så stor at vi enkelte steder måtte spille tre forestillinger pr. kveld, og til slutt ta inngangspenger for å begrense oppslutningen noe!

– Hva slags ungdom var med i teatergruppene?

– Det var vanlig arbeiderungdom, som drev med teater etter arbeidstid. Dessuten var det som i dag store mengder arbeidsløs ungdom, og jeg husker godt hvor mye det betydde for dem å få ihvertfall noe å arbeide med. I for eksempel en tramgruppe – som dro rundt og opptrådte på lastebiler – kunne de ta opp aktuelle ting på stedene de bodde eller andre saker f.eks. i forbindelse med borgerkrigen i Spania. Amatører kan jo mye bedre ta opp politiske saker på den måten de vil, enn profesjonelle som er avhengige av bevilgninger.

– Har du noen råd å gi ungdom som vil ta opp igjen

I 1935 oppførte Samfunnsteateret det første anti-nazistiske teaterstykket i Norge. Det het »De tok våre døtre», og Gunvor Sartz hadde bearbeidet det for teater etter ei bok av tyske Hermynia zur Muhlen.

dom som vil ta opp igjen tråden fra det arbeidet dere gjorde i 30-åra?

– Det viktigste rådet er: Sett i gang!! Det er viktig å vite at det er behov for slikt arbeid, og at det lar seg gjøre med små midler og at ungdom i arbeid eller på skoler kan lage godt teater som tar opp ungdommens problemer. Og – baser aldri teaterarbeidet på penger. Gjør det enklest mulig så en kan flytte fra sted til sted og spille under alle slags forhold. Politisk teater er en god skoloring både for dem som deltar – og dem

som ser på. Det viktigste er å komme i gang – prøve så godt en kan og få trening etterhvert. – slutter Gunvor Sartz.

Krigen satte en brå stopper for 30-åras arbeiderteater. Mange av de mest aktive døde i nazistenes konsentrasjonsleirer, og »samarbeids- og gjenreisnings»-politikken etter krigen gjorde at aktiviteten ikke tok seg opp igjen. Det er på tide at ungdommen igjen går i spissen for å bruke kulturen aktivt i klassekampen!

Fra Vømmøl til Arbeidslaget

For ei tid tilbake døde Vømmøl Spelmannslag sammen med Vømmøldalen. Men industristedet Porselensstrand blomstrer som aldri før, og her hører Hans Rotmos nyskapning Arbeidslaget heime.

I tekstheftet til plata deres står det: »I motsetning te Vømmøl Spelmannslag som pekt på ting som gikk te helvete, så peke Arbeidslaget på ting som spire og gror og går framover. »Og slik er Arbeidslaget virkelig et godt skritt framover. De aller fleste av tekstene handler nettopp om arbeidsfolks kamp, og plata som helhet er full av entusiasme for kampen for den dagen da det »i kvart eit vindaug heng ein illraud fane». Blant de beste visene

på plata er »Velge du ei klasse å kjemp for?» som handler om supermaktens krigsforberedelser og krise i kapitalismen, og »Skattetoget» om bøndernes skattestreik.

Men i en del av visene blir slutten hengende i løse lufta, så poengene ikke kommer klart fram – som for eksempel i »Mekalsen» der sistelinja langt fra følger opp det bra i resten av teksten.

Ellers er det en absolutt bra side ved plata at mye av den litt flåsete humoren fra Vømmøltida er kuttet ut. Dette gjør at en ikke går trøtt etter å ha spilt plata fem ganger. Musikken er fengende – både til å høre på og danse etter – Arbeidslaget sin plate vil du ha glede av i lang tid, så kjøp den.

Lasse og Geir — reaksjonær film

Ein av dei norske filmene som har kome ut den siste tida er Lasse & Geir. Denne filmen handlar om ungdom i vår eiga tid og gjer seg ut for å avsløre »sosialdemokratiet sitt forræderi» som regissøren Svend Wam har uttala i eit

vere utvegen?? I så fall forandrar filmen seg frå vondt til verre.

Det filmen gjer er å setje opp ein del motsetningar som er grunnfalske. I scena frå bråket på bussen vert buss-sjåføren som freister å halde

intervju. På grunn av denne målsetninga er det viktig å klart syne kva slags falske motsetningar denne filmen set opp, og ikkje hamne i den trampeklappande hengemyra dei borgarlege kritikarane sit i.

Filmene handlar om dei »asosiale» ungdomane Lasse og Geir som nyttar stoff, bråkar på bussen, gjer innbrudd, ser på samfunnet som noko sjukt dei ikkje vil ta del i og heller ikkje jobbe i.

Ut frå dette burde det vere muleg å lage ein vettug film som i alle fall kunne syne noko av grunnen til at det er slik og som kunne klare å syne ein veg ut av smørja.

Dette gjer ikkje filmen i det heile. Det finns ikkje nokon utveg. Eller skal kanskje »utflippinga» til Lasse & Geir

ro på arbeidsplassen sin, saman med dei andre passasjerane framstilt som sløvingar som er inngrodde i samfunnet og ikkje kan eller vil skjønne at det berre er sunt at Lasse & Geir sit i baksetet og fyllar og bråkar.

Regissøren har sagt at den norske arbeidarklassen er fullstendig korrumpert og ikkje tenker på anna enn potetgull og TV. Ein slik klasse vil aldri klare å forandre noko. Slik prat er ekstremt reaksjonært og tener berre borgarskapet. Og det er heller ikkje for ingen ting at borgaravisene hauser opp filmen og strør om seg med gullord. Filmene har ein funksjon: føre all kamp på avveie, splitte grupper som har sams interesser. Slik er filmene god — for borgarskapet.

Fred Åkerstrøm

Fred Åkerstrøm — KFMLr sin egen trubadur, mannen som er spesialist på Bellmanns dekadente drikkeviser — har gått ut av KFMLr (tilsvarer KUL/Hovden-gruppa i Norge). I stedet har han bedt Palme om unnskyldning, gått sammen med sosialdemokratiet og håper å få spille i valgkampen deres til sommeren. Sjøl om Åkerstrøm har blitt kjent for viser som »sådan er kapitalismen», er det ingen grunn til å tro at skiftinga av parti representerer et brudd. Nå stiller han åpent musikken sin i tjeneste for den klassen som også KFMLr i bunn og grunn tjener.

Strenggejengen

Skiforeninga arrangerte dansefest på veikroa på Skarnes. Omtrent hundre folk var møtt fram da Strenggejengen spilte opp til dans — noen grein på nesa da de hørte fela i første låten, men måtte trampe takta til den fengende rytma — og blei med på ringdansen mot slutten. En forsøkte å provosere, men de aller fleste satte stor pris på en kveld med dansemusikk som ikke sløva, men aktiviserte.

Strenggejengen har nylig gitt ut plate på Mai — ei plate som tar utgangspunkt i vanlige folks erfaringer, og som ikke bare beskriver virkeligheten, men også peker på viktigheten av å sloss mot pamper og kapital, og for ei tid da arbeidsfolk sjøl skal bestemme. Men er det mulig å få klare politiske viser til å fungere på dansefest på Skarnes og Finnskogen — slik Strenggejengen prøver?

Erfaringene fra veikroa på Skarnes sier at det ikke bare er mulig, men at det er nødvendig at progressive grupper etter hvert kommer seg ut der hvor folk er, med

musikken sin blant de folka de sjøl hører til blant — spiller viser om gruvearbeidere, råtne sjefer, rasjonalisering av jernbanen og om viktigheten av å stå sammen i kampen for ei bedre framtid, i lett blanding med gammaldans, eldre rockelåter og irsk folke-musikk — og sprer entusiasme og aktivitet til ungdommen. På denne måten stiller de virkelig musikken sin i det arbeidende folkets tjeneste, og er et godt eksempel for andre grupper.

Sjøl sagt stiller en sånn bruk av den progressive musikken særlige krav til musikerne. Klart og utvetydig politisk innhold, mest mulig fritt for fraser, god teknisk framføring så tekstene kommer tydelig fram og kunnskap om hvilke saker det er viktig å syngje om — enten fordi de opptar ungdommen spesielt, eller fordi de står i brennpunktet i klassekampen — er spesielt viktig for grupper som ønsker å fungere progressivt som danseorkestre. Samtidig er det å spille til dans på mange forskjellige steder, en god sikkerhet for at man greier å ta

musikken sin. Det er ikke nok å bare servere musikken fra ei konsertscene for spesielt interesserte — flertallet av ungdommen treffer en ikke der, men nettopp på fredags- og lørdagsdansene rundt omkring. Strenggejengen bruker

vare på en folkelig form. Det merkes tydelig på plata til Strenggejengen.

Gruppa kan kontaktes for spillejobber gjennom Jan-Arne Rundgren, tlf. (02) 14 74 73.

fram for «bryt-loven» - aksjoner!

Arild og Kari er gymnasiaster på «Katta» i Oslo. Denne skolen har praktisert allmøte som elevenes høyeste organ i mange år, og elevene her får derfor føle innstramningene i de demokratiske rettighetene spesielt hardt på kroppen. Har dere hatt store problemer med å gjennomføre allmøteordninga?

Arild: Jeg veit ikke hvor hardt det var å kjempe ordninga gjennom i sin tid, men i den siste tida har det gått greit.

Kari: Dette har jo sin klare årsak i at det gamle reglementet rett og slett ikke sier et ord om allmøter. Dette åpna for at elevene kunne gjennomføre ordninga der de kjempa for den.

Hva sier det nye reglementet?

Kari: Det slår fast at det kan holdes allmøter, men bare på visse betingelser. Det skal være innkalt i samråd med rektor og det er ikke beslutningsdyktig. Det nye regelverket sier klart at elevenes høyeste organ skal være elevrådet, og at elevrådet skal opprettes på alle skoler.

Hva innebærer det nye regelverket bortsett fra at all

møteordninga blir undergravd?

Arild: Det sier at det skal opprettes såkalte skoleutvalg på alle skoler. I disse utvalgene skal to elever sitte sammen med 2 lærere, 2 fra skolestyret, rektor og en fra de andre tilsatte ved skolen. Elevrepresentantene i skoleutvalget vil bli sittende som reine gisler for at staten skal kunne si det er «demokrati» – «Dere har jo vært med å bestemt selv!» Skoleutvalgene har som hovedfunksjon å bringe interessekampen inn under statens vinger. At utvalgene får overdratt en del av den myndighet rektor før satt

aleine med, endrer ikke en tøddel ved at skolen ledes og drives udemokratisk. Poenget er jo at elevene sjøl skal bestemme over sin egne organisering, røyking, veggaviser osv!

Hva har skjedd på skolen deres med dette i det siste?

Kari: Det begynte rett før jul med et par allmøter som fatta skarpe vedtak mot det nye regelverket. I denne tida blei også støttekomiteen for Bjørn Vike omdanna til «Komite for demokratiske rettigheter» og hadde 40–50 aktive medlemmer.

Arild: Utpå vinteren innkalte så rektor til et informa-

sjonsmøte hvor vi skulle få stille spørsmål og «prate stolper opp og vegger ned» som han sa. Etter å ha trukket ut tida med generelt prat og mange elever ikke hadde fått svar på konkrete spørsmål, syntes rektor det var på tide å avslutte, fordi «noen skulle ha gym i salen».

Kari: Men så lett skulle det ikke gå, nei. Etter at rektor hadde gått og trua med represalier hvis vi ikke gikk til timen, avholdt vi et ulovlig allmøte hvor ca. 200 elever var tilstede. Dette møtet bekrefta at vi ikke ville godta diktat, men ville beholde allmøteordninga.

Hva gjør dere for å bekjempe det nye regelverket nå?

Kari: For det første har vi nekta å velge elevrepresentanter til skoleutvalget, og for det andre har vi fortsatt allmøteordning. Vi innkaller bare rett og slett til allmøter i midttimen som vi alltid har gjort!

Arild: Dette er veien å gå for å bekjempe det nye regelverket – vi må neglisjere det og oppføre oss som det ikke var til. Sette opp veggaviser som før, avholde allmøter

Landsstyremøte i NGS: Boikott rus

I helga 27./28. mars arrangerte NGS det første landsstyremøtet siden siste landsmøte. Blant de viktigste sakene som var oppe, var Operasjon Dagsverk og internasjonal uke, språklig rettferd, lik rett til utdanning, og kampen for de demokratiske rettighetene.

Et forslag fra Rød Ungdom om at landsmøtets vedtak på prosjekt til OD var udemokratisk fordi en rekke av delegatene, spesielt UH-folk brøyt bundet mandat på å stemme for ZANU, ble nektat tatt opp

til behandling på formelt grunnlag.

På spørsmålet om språklig rettferd fremma UH et forslag som fordømte den aksjonen Oslo EU hadde hatt mot sidemålet. Dette forslaget var en rein taktisk retrett fra UHs side, og begrunnelsen holdt ikke mål i det hele tatt. Forslaget ble vedtatt med UHs stemmer.

På Lik rett til utdanning fremma Rød Ungdom et forslag om å kritisere landsmøtet fordi det gikk mot aksjoner for gratis lærebøker på sko-

lene. Da gjorde Sosialistisk Ungdom det kunststykket å foreslå denne delen av forslaget trukket ut, noe som sjølsagt fikk full opplutning fra UH. Resultatet var at det ble vedtatt en statistikk om elevenes økonomiske kår, pluss parolen «Reis kampen!», altså helt uforpliktende. SU var altså mot slike aksjoner på skolene!

På spørsmålet om alternativ utdanningspolitikk fremma SU et ullent og reformistisk forslag med rørete formuleringer ala: Vi må «sprenge

rammene» for den borgerlige skolen, og ta i bruk «systemnedbrytende midler», noe som Rød Ungdom sjølsagt ikke kunne stemme for. SU innrømte etterpå også at det var et dårlig og reformistisk forslag. Da Rød Ungdom fremma sitt forslag, stemte SU mot fordi de var sure for Rød Ungdoms stemmegiving på deres forslag, ennå dette inneholdt akkurat den samme politikken som de hadde stemt enhetlig for på landsmøtet!

Under eventuelt fremma

Bra aksjon mot normerte prøver i Oslo

osv. Dette vil virkelig skremme pampene i departementet, for hva skal de med regler som konsekvent ikke blir fulgt?!

Kari: Unge Høgre prøver å virke «kampvillige» ved å foreslå streik mot regelverket på NGS' landsmøte. Taktikken deres er imidlertid lett å gjennomskue. Siden de ikke kan sitte på gjerdet å se på, må de gjøre noe for å bringe kampen inn i ufarlige former. Streik i nåværende situasjon er i virkeligheten ei linje for å legge ned kampen – hva hjelper det med 2 timers proteststreik hvis vi etter streika innretter oss etter det nye reglementet? Da har jo departementet vunnet, og det er sjølsagt det Unge Høgre vil.

Arild: Store ord fra Unge Høgre nå kan ikke skule at de gang på gang har stemt ned den riktige linja for kampen – boikott av regelverket og organiserte «bryt-loven aksjoner».

Vi må avsløre Unge Høgre som departementets støtte-spillere og organisere motstanden etter riktige linjer, i kamp mot Unge Høgre og NGS-ledelsen, slutter de to «Katta»-elevene.

Marienlyst skole

RØDE GARDE har slått av en prat med to elever på Marienlyst Ungdomsskole i Oslo. Kai går i 8. og Rune i 9. klasse.

R.G.: Kirke og Undervisningsdepartementet prøver fortsatt å tvinge såkalte normerte prøver på elevene i U-skolen. Hva går egentlig slike prøver ut på?

Kai: Prøvene ser nesten ut som tippetuponger. Noe plass til egen vurdering eller sjanse til «1/2 rett svar» er det ikke. Datamaskinen som retter prøvene krever 1,X eller 2 – dermed basta!

Rune: Det er ikke meningen at vi skal se rettelsene, så vi lærer ikke noe av dem. De er til bare for å sette karakterer på oss, og de settes etter den såkalte Gauss-kurven. Det betyr at det på forhånd er bestemt hvor mange som skal ha Mg, G osv.

RG: Ikke alle elevene er like fornøyd med disse prøvene?

Rune: Nei, nesten ingen vil ha dem. For en stund siden skulle vi ha normert prøve i Engelsk, men den blei ikke særlig nyttig for departementet. Før prøven blei det nemlig delt ut løpesedler med fasitsvar til prøven!

Kai: Det var ikke vanskelig å få løpesedlene ut til alle elevene – de hjalp til sjøl med å dele dem ut. På denne måten hindra vi at det dannet seg store klynger og læreren som hadde inspeksjon fikk derfor heller ingen mistanke.

RG: Hvordan reagerte elevene på løpeseddelen?

Rune: Nesten alle reagerte positivt, og fuska med løpeseddelen på prøven. Lærerne merka ikke noe før de leste det i avisen – da var det ikke en gang noen vits i å sende inn prøvene. Jeg tror mange av lærerne syntes det var fint at vi hadde fuska, for mange av dem er mot normerte

prøver også.

Kai: Det var to stykker som ikke reagerte positivt. Da de så at løpeseddelen var underskrevet av Rød Ungdom, løp de ned og fikk digert bilde av seg sjøl i Aftenposten sammen med «avsløringa». Jeg vedder på at de hadde brukt løpeseddelen og fuska med sjøl først!

RG: Har det skjedd andre ting på skolen deres som dere har lyst til å fortelle?

Kai: Ja, vi har delt ut løpesedler en annen gang også, det var på kvinnedagen 8. mars i år. En av lærerne kom bort og ba oss gå til styreeren, lurte på om vi hadde fått lov og alt det der.

Rune: Nå var det plutselig snakk om å få lov, ja. Når Unge Høgre gjør det er det ingen som sier noe.

Kai: Etterpå har vi hørt at en av lærerne meldte oss til purken!

Til slutt forteller Kai og Rune at nazistene har drevet en del propaganda på skolen deres, de har bl.a. klistra merker på elevenes sykler. Kai og Rune lover at nazistene skal møtes med kamp og agitasjon neste gang de prøver seg. Og vi får bare si – Lykke til i kampen!

seturer til Spania!

SU en resolusjon som fordømte attentatene mot chilenske flyktninger i Oslo, men UH nekta å ta opp dette forslaget til diskusjon, ennå landsmøtet vedtok at NGS skal kunne uttale seg om internasjonale spørsmål!

Ellers nekta UH å ta opp et forslag om forbud av nazipartiet fremma av Rød Ungdom.

Men et forslag fremma av Rød Ungdom som oppfordra all russen til å boikotte turer til Spania gikk gjennom med en skikkelig begrunnelse, men

sjølsagt uten UHs stemmer.

Ellers viste møtet et ynkelig og splitta SU som gang på gang trakk sine forslag til fordel for Rød Ungdoms fordi det klart viste seg at deres forslag ikke holdt mål, da unntatt Chile-forslaget.

Olaf Winther, veteran:

I siste nummer av Røde Garde hadde vi et intervju med Olaf Winther om 1. mai. Olaf Winther er gammel kommunistisk veteran fra Trondheim. Her forteller han til Røde Garde om sitt syn på den kommunistiske ungdomsbevegelsens betydning og om situasjonen i verden.

– Trenger ungdommen idag en kommunistisk massebevegelse, og hvilken rolle mener du ungdommen må spille i klassekampen og i kampen for sosialisme?

– Det vil alltid være et spesielt stort behov for ungdom i den revolusjonære bevegelsen. Vi trenger ungdommens glød og entusiasme samlet i en stor og slagkraftig organisasjon i kampen for å virkeliggjøre vårt endelige mål, den sosialistiske revolusjon og opprettelsen av proletariats diktatur.

Sjøl var jeg bare 8 år, da jeg ble med i pionerbevegelsen i Norge. Den gang var det stor

arbeidsløshet, og vi hadde lite av mat og klær. Folk måtte slåss for sine krav.

Dette var i 30 åra, men er det egentlig mindre å kjempe for idag? Også idag er det stor arbeidsløshet, stadig prisstigninger og dyre husleier, men noen forbedringer har arbeidsfolk tilkjempet seg; idag har vi mer å tape. Dette gjør det bare ennå viktigere å slåss. Tusenvis av klassebevisst ungdom må idag trekkes med i det revolusjonære arbeidet. Vi må kjempe for våre krav idag, og vi må kjempe for at utbyttinga en gang tar slutt: vi må kjempe for sosialisme.

Hvis vi ser på NKP i mel-

lomkrigstida, mener jeg nettopp partiet gjorde store feil på dette området. Det manglet ikke på at massevis av ungdom stod på vår side i kampen, med det ble ikke gjort nok for å rekruttere ungdom til ungdomsforbundet. Vi fikk dem for lite med i aktivt arbeid og i skoloring i arbeiderklassens teori: marxismen-leninismen.

Når vi snakker om ungdommens rolle i klassekampen, kan vi bare tenke på krigen. Hvem var det da som først og fremst ga sine liv i kampen mot nazismen? Jo, nettopp unge mennesker. Hvor mange unge kommun-

ister ble ikke satt i konsentrasjonsleire og henrettet!

Heller ikke idag lever vi i en fredelig tid, vi kan se mange likhetspunkter med tida før 2. verdenskrig, som i kampen om verdensmarkedet.

– Du har snakket litt om arbeidsløsheten, hva mener du arbeidsløs ungdom skal gjøre? Nytt det med brev og henstillinger?

– Nei, det har aldri nytta.

Det eneste som nytter er kamp. Vi må ut på gata og demonstrere for kravet om arbeid. Og det må vi gjøre med store protestaksjoner. Rød Ungdom er organisasjonen til all arbeidsløs ung-

Illustrasjonen er tatt fra «Røde Fane», avisa til det kommunistiske Partiet i Tyskland (KPD) i 1927.

Plakaten maner til kamp mot den framvoksende fascismen og truselen om krig, og stiller parolen: «Krig mot den imperialistiske krigen».

Rød U tusen

dom, fordi det er den eneste ungdomsorganisasjonen som aktivt vil kjempe for retten til arbeid, og har en politikk innretta på arbeiderungdommen.

– Du har opplevd det sosialistiske Sovjet. Hvordan vurderer du Sovjet idag, er det en farlig fiende av verdens folk?

– Ja, Sovjet var en gang det land alle kommunister så på som et stort og sterkt sosialistisk land vi kunne lære mye av. Idag kan vi lære hvor viktig det er at folket bestandig må være på vakt og

følge med i utviklinga. Idag representerer Sovjet-imperialismen, sammen med USA-imperialismen, folkets verste fiende.

Utviklinga og rivalisering mellom de to supermaktene har også gjort at faren for krig stadig øker. Og Sovjet er stadig på frammarsj som imperialistmakt. Vi kan bare se på Angola, der Sovjet nå har fått innpass ved hjelp av leietropper fra Cuba.

— Du har sett en del til hvordan Rød Ungdom fungerer i Trondheim, og veit en del om hvordan organisasjonen fungerer på landsbasis, synes du vi gjør nok av oss? Eller synes du vi trenger å være fler for å kunne skjøtte oppgavene våre?

— Rød Ungdom idag gjør hva de kan, men det er klart at det likevel blir for lite, i forhold til de oppgavene vi står overfor. Vi trenger tusenvis av nye medlemmer til ungdomsorganisasjonen vår. Tusenvis av nye medlemmer som skal oppdras til aktive

klassekjempere og revolusjonære.

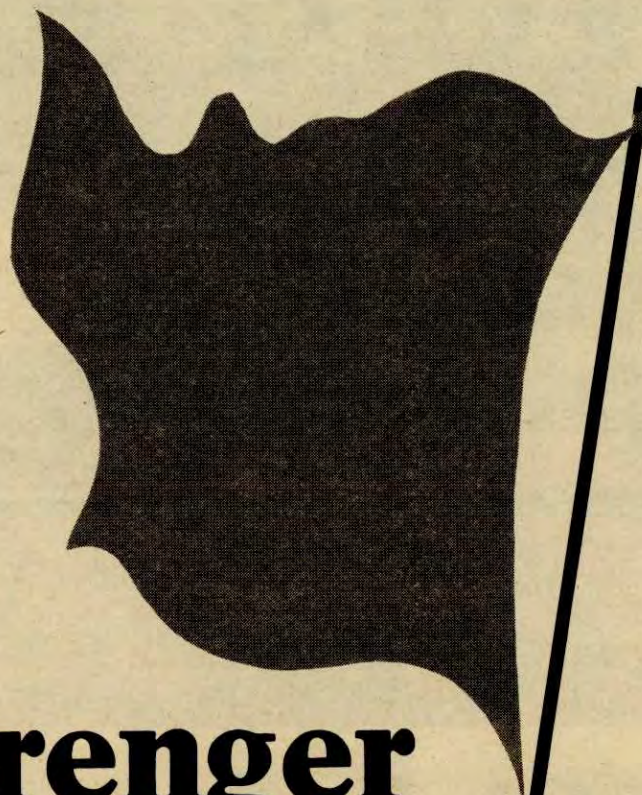
— Rød Ungdom er midt oppe i en stor vervekampanje. Vi mener det er viktig å lære av erfaringer fra tidligere, vi ønsker å ta vare på den arven vi har. Har du til slutt noen kommentar til kampanja?

— Det er bra og nødvendig med en slik kampanje, og jeg håper kampanja gir store resultater. Rød Ungdom må gå ut til ungdommen med politikken sin. Da må dere få oppslutning, for politikken til Rød Ungdom støtter ungdommens interesser, og det

finnes ikke noe alternativ.

Og til den ungdommen som i dag er uorganisert, arbeidsløs ungdom, ungdom i arbeid eller på skole, vil jeg til slutt si: det er på tide dere finner deres plass i våre rekker.

Korrespondent,
Trondheim.

Ungdom trenger vis av nye medlemmer

BLI MED PÅ SOMMERLEIR!

Hva må du ha med deg på leiren?

De fleste på leiren bor i telt, så det må du ha med sjøl hvis du ikke får ordna plass hos noen kjente. Hvis du melder fra, kan Rød Ungdom skaffe telt plass til en del folk. Det er også mulig for noen å bo inne, først og fremst for folk som er sjuke, har med små barn el.l. Dette må du si fra om på forhånd i så fall.

Middag er inkludert i prisen, men brød, pålegg osv. til frokost må du kjøpe sjøl. Det blir egne butikker for dette på leirene. Det betyr at du må ha med deg penger til dette, pluss en kniv og evt. annet bestikk du trenger.

Det er lurt å ha med seg skikkelig regntøy, også må du sjølsagt huske badetøy.

Det er også viktig at du har med deg en del litteratur om hovedemnene på leiren hvis du har dette. Ellers kan du få kjøpt en del bøker, hefter osv. på leiren.

Men det er ingen vits i å ha med seg utstyr til en Himalaya-ekspedisjon. På leirene finnes en god del utstyr, og på alle leire er det leger som har viktige medisiner. Ta bare med det mest nødvendige.

Velkommen!

Når dette skrives er det endelige programmet for leirene i år ennå ikke fastlagt i detalj. Men vi kan allikevel slå fast de to hovedemnene: For det første diskusjoner om verdenskrig kommer, ellers vil

Leirprogrammet

krigsfaren og Norge, for det andre viktige problemer tilknyttet forberedelsene til Rød Ungdoms neste landsmøte, konkret spørsmål som klasseanalyse av ungdommen f.eks.

Under diskusjonen om krigsfaren vil vi bl.a. ta for oss følgende spørsmål: Hvordan vil et supermaktsangrep på Norge foregå, hvordan vil de forskjellige klassene i Norge stille seg til et slikt angrep, hva er de unge kommunistenes oppgaver, og hvordan skal vi reise folkekrigen mot supermaktene og vende krigen til en revolusjonær storm mot hele det imperialistiske

det norske folket stå like uforberedt som i 1940.

Den andre diskusjonen vil bl.a. ta opp: Hva er hovedmotsigelsen i Norge, hvordan skal vi definere arbeiderklassen og hvem er dens allierte i den revolusjonære kampen, og hvordan skal vi analysere klasse-motsetningene blant ungdommen: Er ungdommen ei enhetlig gruppe, eller går klasse-motsetningene tvers gjennom og deler ungdommen i to hovedleire?

Ut over dette vil det bli diskusjon om den kommunistiske propagandaen blant ungdommen, hvordan vi skal

På leir for første gang?

Lisbeth er ei arbeidsløs jente på 21 år.

I fjor var hun på Rød Ungdoms sommerleir for første gang. Da var hun medlem av SU.

Nå vil hun fortelle litt om sine inntrykk fra sommerleiren og om hvorfor hun oppfordrer all revolusjonær ungdom til å dra på Rød Ungdom leir i år.

— Det var noen venner av meg som overtalte meg til å dra på sommerleiren. Sommeren før hadde jeg nemlig vært på SU leir, og dette syntes jeg ikke akkurat fristet til gjentagelse. Deres leir hadde vært veldig dårlig organisert, og jeg syntes ikke jeg lærte noe politikk, som jeg kunne bruke etterpå. Det eneste jeg faktisk tror jeg plutselig skjønnte, var SVs syn på parlamentarismen, og hva den linja vil føre med seg. Det var nemlig noen chilenske flyktninger på leiren, og de fortalte at det blodige kuppet i Chile ikke hadde skjedd hvis folket hadde vært bevæpnet. SU kom da i den situasjon, at de måtte forsvare parlamentarisme og fredelig overgang til sosialisme, midt imot det chilenerne hadde erfart.

— Hvordan syntes du det var å komme på Rød Ungdom-leir for første gang?

— Jeg fikk erfare at du

ikke trenger være enig med Rød Ungdom i alt, for å lære mye og ha det moro på leir. Jeg var jo til og med medlem av en annen organisasjon. Jeg ble tatt i mot veldig positivt, og hadde mange fine diskusjoner nettopp på de spørsmålene jeg var uenig i. I fjor var jo en av hoveddiskusjonene nettopp SV, og den diskusjonen lærte jeg virkelig mye av. Og det at jeg var uenig i mye og hadde massevis av spørsmål fungerte bare bra.

Hva vil du si til ungdom som synes at en uke av en kort sommerferie er for mye til å dra på leir?

Det var noe jeg sjøl tenkte mye på i fjor. I år er jeg overhode ikke i tvil om at jeg skal på leir. Jeg mener at den politiske situasjonen både i Norge og internasjonalt tilsier at vi ikke har råd til å ta ferie fra politikken — fra virkeligheten omkring

Fra veggvisdiskusjonene

oss. Om sommeren har man lett for å bli passiv og slapp, men ikke hvis man drar på Rød Ungdom sommerleir.

Men sommerleir er heller ikke bare politiske diskusjoner. I fjor ble jeg kjent med massevis av hyggelige folk, vi badet og drev med ballspill. Det jeg synes var spesielt fint, var hvor mye bra kultur folk kan lage sammen. Vi laget viser og sketsjer. Men dette ble på ingen måte hengende i lufta. Kulturen ble f.eks. brukt i sammenheng med de politiske diskusjonene

vi hadde. Ofte også for å oppsummere hva vi var kommet fram til i diskusjonen.

— Vil du oppfordre all ungdom som er interessert i Rød Ungdom til å dra på leir?

— Ja, så absolutt! Det er både viktig og gøy å dra på leir. Hvis du er interessert i Rød Ungdoms politikk og har lyst til å se hva de driver med, skal du dra på leir. Jeg håper at massevis av uorganisert progressiv ungdom kommer på Rød Ungdom sommerleir. Dere kommer ikke til å angre på det!

styrke og utbre Røde Garde og Uredd, og diskutere om vi trenger oftere utgivelser.

I tillegg til dette vil det bli seminarer på interessekampen på skoler og arbeidsplasser, og også på en del andre emner av typen Kinas utenrikspolitikk f.eks.

Men sjølsagt vil det som vanlig være god tid til idrett og andre fritidsaktiviteter, og vi vil legge vekt på å utvikle den revolusjonære kulturen som alltid har spilt en viktig rolle på sommerleirene.

HVEM KAN DRA PÅ LEIR?

Alle som er interessert i Rød Ungdoms politikk kan og bør dra på leir. Vi kan garantere deg ei uke med aktiviteter som kommer til å bringe deg et langt skritt framover politisk, og samtidig ei uke som gir deg sikkelig ferie og mot til å ta fatt på oppgavene til høsten. Det er slett ikke nødvendig å være medlem av Rød Ungdom for å bli med, vi er interessert i at flest mulig sympatisører og uorganiserte kommer med.

Om du lurer på hvordan det er å være på leir, så skriv til Rød Ungdom.

FORBEREDELSE

Det er sjølsagt ikke noe krav om at folk skal ha lest så og så mye før de kommer på leir, men det er klart at det er en fordel om en har satt seg noe inn i dette på forhånd. På en god del steder vil det bli satt i gang egne diskusjonsgrupper som forbereder leirene, og fra Rød Ungdom vil det antakeligvis komme ut et hefte med forberedelsesmateriale.

Røde Garde vil i slutten av Mai komme ut med et dobbeltnummer som spesielt tar for seg truselen om krig fra supermaktene.

Ellers vil vi oppfordre folk til å lese Klassekampen der det vil komme en artikkelserie med forberedelser til Partiets leire. Men emnene på Parti-leirene og på Rød Ungdoms leire er stort sett de samme når det gjelder hoveddiskusjonene, så disse artiklene skulle egne seg bra.

Hvor vil det bli leir?

I år arrangerer Rød Ungdom sommerleire på følgende steder:

— For Sogn og Fjordane og Møre og Romsdal i tida 8.—15. august, antakelig på Nordfjordeid,

— For Hordaland i tida 8.—15. august på Herdla,

— I Trøndelag i tida 1.—8. august, sted ikke klart,

— På Håøya for Østlandet 8.—15. august,

— Muligens også på Håøya den siste uka i fellesferien,

— Det vil bli leire i Rogaland og Finnmark i samarbeid med AKP(m-l), se »Klassekampen»,

— Det vil bli en leir for Nordland, sted ennå ikke klart.

Prisen for alle leirene vil bli kr. 250,- som inkluderer opphold og middag for hele uka. Kr. 50,- av dette skal betales ved påmelding til Rød Ung-

dom sommerleir, pg.

223 11 57, boks 610 Sentrum, Oslo 1. Folk bør helst melde seg på til Rød Ungdom lokalt, men hvis det ikke finnes, eller du ikke veit hvordan du skal få kontakt med dem, så kan påmeldinga sendes til Rød Ungdom sentralt.

Det er anledning til å betale en noe lavere pris for folk som har meget dårlig råd.

Jeg melder meg på leiren

for . . . . . på . . . . .

Navn . . . . .

Adresse . . . . .

Kr. 50,- er betalt i påmeldingsavgift til pg. 223 11 57 JA / NEI.

SOVJET I DAG: Undertrykking innad

Kontrarevolusjonen i Sovjet i slutten av 50 åra forvandla verdens første sosialistiske stat til et fascistisk diktatur. Gjennom en lang rekke artikler har Røde Garde vist at de nye tsarene fører en stadig mer aggressiv imperialistisk utenrikspolitikk, med foreløpige høydepunkter i Tsjekkoslovakia og Angola. I denne artikkelen vil vi vise at kontrarevolusjonen også har ført til beinhard undertrykking av den sovjetiske arbeiderklassen, og at undertrykkelsen øker proporsjonalt med herskernes stadig mer desperate aggressive hensikter.

FORBRUKSVARER ER MANGELVARE

Vanlige forbruksvarer er blitt konstant mangelvare i Sovjet. I sin tale til den 25. kongressen i det sovjetiske revisjonist-partiet innrømmer Bresjnev dette: »Vår sentrale planlegging og våre administrative organer har vist utilstrekkelig omsorg for forbruks-, mat- og serviceindustrien». Dette er mildt sagt. Opplysninger i Sovjetpressen viser at ca. 1/4 av befolkninga lever under »garantert laveste materielle levestandard». Og utsiktene er heller ikke akkurat lyse for sovjetfolket de nærmeste åra. Bresjnevs sjølbekreftende ord kan ikke skule at den nåværende mangelen på forbruksvarer også ligger innebygd i neste 5-års plan. I planen for 1971-76 var det planlagt en økning i produksjonen av forbruksvarer på 44 %, mens

den ikke blei på mer enn 33 %. I inneværende 5-årsplan er det kalkulert med en økning på bare 30 %.

Men problemet er ikke bare at det blir produsert for lite. Skal vi tro det sovjetiske tidsskriftet »Literary Gazette» er det som produseres også av sørgelig dårlig kvalitet. Bladet hevder nemlig at en undersøkelse det har foretatt viser at bare 6 % av det russisk produserte fottøyet og bare 1 % av de russiske klærne holder gjennomsnittelig internasjonal standard. En av tidsskriftet TIMES korrespondenter forteller følgende historie: En dag blei jeg stoppa av en russer på gata i Moskva som sa: »For en rubel gir jeg deg et godt råd». Etter å ha fått rubelen fortsatte han: »Importerte strømpebukser blir solgt kl. 10 i morra i Sentralbutikken!»

»Det var flaks av vi sendte katta inn i vår nye leilighet først»

De russiske rakettskytterne vokser stadig, og grensene som er satt i »nedrustningsforhandlingene» ligger langt over dagens antall.

MILITARISERING AV ØKONOMIEN

I takt med den stadig mer aggressive utenrikspolitikken, følger en ensidig satsing på våpenindustrien. Av alle industrigreiner var det bare tungindustrien som nådde målene i forrige 5-års plan! De forbyrteriske hensiktene til en imperialistisk supermakt krever at våpensmiene går for fullt. I dag bruker Sovjet mer penger til våpenindustri enn USA, til tross for at Sovjets nasjonalprodukt er på bare 66 % av USAs. Over 20 % av Sovjets samla utgifter går i dag til militære formål. Til sammenligning kom det tilsvarende tallet for Hitler-Tyskland aldri over 19 %.

Den delen av økonomien som først og fremst får lide under denne ensidige satsinga er jordbruket. Revisjonistene klarer ikke å skjule at tilbakegangen i jordbruket er katastrofal. I 1975 blei det produsert 75 mill. tonn korn mindre enn planlagt, og det førte til at Sovjet bare i dette året var nødt til å importere mer korn enn i hele forrige 5-årsperiode. Kornproduksjonen er i dag lavere pr. sovjetborger enn under tsarveldet i 1913!

KAPITALISTISK MORAL

Som en klar følge av at det kapitalistiske systemet med produksjon innretta på profitt og ikke etter folkets behov er gjeninnført, er også holdninga til nasjonens og kollektivets interesser kontra personlig eiendom endra. Dette gir seg store målbare utslag i jordbruket. Mens bare 3 % av jordbruksarealet er privateid, blir varer tilsvarende 25 % av den totale avsettinga produsert på disse jordlappene.

Den sosialistiske moralen er totalt forsvunnet fra Sovjet-samfunnets overflate. Stjeling og sivilpoliti i butikkene hører til hverdagen i det sosialfascistiske Sovjet. Likeledes besticking og »sniking» for å slippe unna det tung-

rodde byråkratiske statsmaskineriet.

Det er lett å ty til alkoholen for å glemme undertrykkelsen. Alkoholmisbruket har derfor fått enorme dimensjoner i dagens Sovjet. Alkoholkonsumet pr. sovjetborger ligger desidert på topp i verden, faktisk over dobbelt så høyt som det gjør i de landa som inntar 2. plassen, USA og Frankrike.

KONSENTRASJONSLEIRER

Borgerpressen har fortalt en del om hvor fælt intellektuelle lider på sinnsykeasyl og i konsentrasjonsleirer i Sovjet. Som vanlig serverer borgerskapet i beste fall halve sannheter. Det er nemlig ikke sånn at det først og fremst er Sakharover og Solsjenitsyner

Alkoholiker i Sovjet

for å bygge opp militær styrke

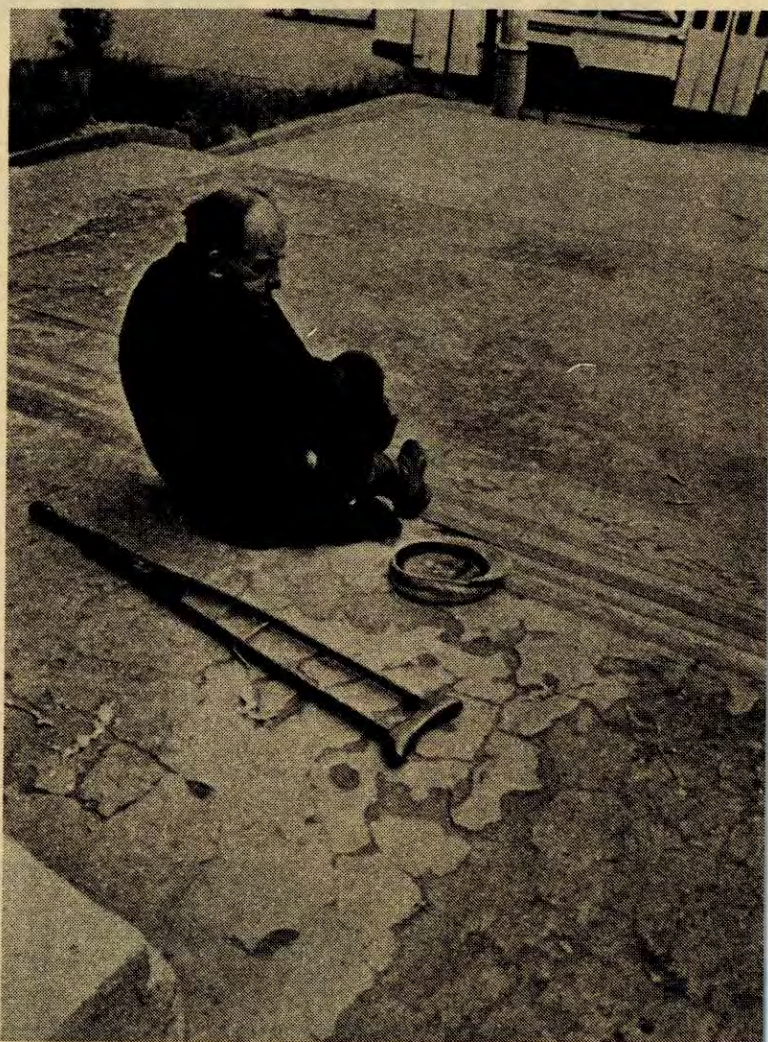
som sitter innesperra. Ifølge Peking Review nr. 10 i år sitter det over 1 million mennesker innesperra i Bresjnev's konsentrasjonsleirer!

Denne beinharde undertrykkelsen må selvfølgelig avle motstand, en motstand som Bresjnev og fascistklikken hans ikke klarer å skjule så godt de gjerne ville. I 1973 sendte 3 kvinnelige politiske fanger et brev til FN hvor de sa de var forfulgt og fengsla fordi de kjempa for å bevare den nasjonale kulturen og språket i Ukraina. Vi kjenner videre til sultestreiker i konsentrasjonsleirene i Modovia og Perm, og arbeidsnedleggelse i leiren i Kazakhstan med den følge at

det blei åpna ild mot 6000 fanger. Oppstanden i Potma-leiren i 1970 var så hard at 50 innsatte kjempa til døden. At det virkelig er arbeidsfolk og kommunister som er innesperra viser dette rettsreferatet der den tiltalte uttalte: »Jeg er, var og vil være kommunist... Min brennende kjærlighet til sosialismen er grunnen til at jeg er tiltalt. Men selv om det blir ført sak mot meg 10 ganger vil jeg beskytte mine kommunistiske idealer så lenge jeg har kraft til å gjøre det»!

»Den tsaristiske regjeringa, eller for den saks skyld enhver borgerlig regjering, kan ikke ta et skritt i politikken uten å ty til løgner og intriger». Dette er Lenins ord, og de gjelder i høyeste grad Bresjnev-regjeringa. Når de sier »sosialistisk ro og orden» mener de fascisme, når de sier »framgang for sosialismen» betyr det framgang for monopolborgerne og stagnasjon og tilbakegang for folket. Når de sier »fred og avspenning» mener de vill opprustning for krig, når de sier »proletarisk internasjonalisme» betyr det imperialismen og eksport av fascisme.

Historia har forvist disse folka til skraphaugen og det russiske folket vil helt sikkert kaste undertrykkerne av seg og bygge sosialismen på ny!

Tigger i dagens Sovjet

forts. fra s. 27

TARIFFOPPGJER

Når arbeidarklassen ved eit tariffoppgjer eller ved lokal lønskamp tvinger til seg meir av dei verdiane dei sjøl har skapt, så synk profitten til borgarskapet. Borgarskapet vil gå til angrep på det som er vunne og tiltvinge seg meir profitt med å setje opp prisane. Om me skal godta argumenta frå borgarskapet om at

dei må setje opp prisane på grunn av lønsauke, vil det seie at me godtar at profitten deira er hellig og ikkje må rørast.

Borgarskapet vil alltid freiste å rane til seg mest muleg profitt. Dette er ein økonomisk lov i det kapitalistiske samfunnet. På tusen og ein måtar går dei til åtak på arbeidarane sine lønningar. Dei undergrav tariffavtalar med å auke produksjonstempo og rasjonalisere slik at arbeidarane må slite meir for den same løna, dei seier opp

folk dei ikkje har bruk for og dei set opp prisane støtt og stadig. Medan borgarskapet kan gjere dette, har arbeidarklassen ikkje formell lov til å forsvare levevilkåra sine, alle streikar i avtaleperiodane er »ulovlege».

INDEKSOPPGJER

I tariffperioden er det indeksoppgjer. Ved desse oppgjera skal arbeidarklassen få kompensasjon for prisstigninga, men det er for den pristigninga som har vore. Lønene er på etterskudd og skal ta

igjen prisane. Dei indeksavtalane som har vore til nå har ikkje ein gong gitt kompensasjon for heile pristigninga, slik at når neste tariffoppgjer kjem ligg løna alt solid langt bak prisane.

Teorien om at lønsauke fører til prisauke er konstruert av borgarskapet for å tilsløre sanninga og få arbeidarklassen til å slutte med å kreve lønsauke og forsvare levevilkåra sine. Me må ikkje la oss villeie av slik propaganda, men gå ut og avsløre kor grunnfalske påstandene er.

Tre sjukepleiarelever til Røde Garde:

Sjukepleiarelever — gratis arbeidskraft for

Røde Garde har slått av ein prat med tre sjukepleiar-
elevar, Trine, Anne og Sidsel.
Dei har fortalt litt om kvifor
det framleis stort sett berre
er jenter som tek denne utdan-
ninga, om sjølve utdanninga,

om interesseorganisasjonen
deira (NSEL) og forholdet
den har til Norsk Sjukepleiar-
forbund (NSF), om deira
økonomiske situasjon og til
slutt nokre ord om »samvittig-
hetsfrihet».

RG: Kvifor er sjukepleiar-
yrket framleis eit typisk kvin-
neyrke?

Sidsel: Tradisjonelt så har
jo dette vore eit typisk kvin-
neyrke. Frå langt tilbake har
det vore ein vanleg tanke at
det er jenter som skal ofre seg
for dei som har det vondt.
Sjøl om ikkje dette er vanleg
tankegang i dag så er det
framleis nesten berre jenter
som er sjukepleiarar. Både
arbeidsforhold og lønna er jo
slik at jobben ikkje høver
særleg godt for menn som er
hovudforsørgar i familien.

RG: Kan de fortelje litt om
utdannings situasjonen dyk-
kar?

Trine: Opptakskriteria for å
komme inn på sjukepleiar-
skulen vert stendig høgre og
høgre. Eg sjølv hadde
1 1/2 års praksis på sjukehus
etter gymnasen, for eg endeleg
kom inn. Då hadde eg fått
avslag to gongar.

Anne: Sjølve utdanninga er
dårleg. Først og framst så
skuldast det lærarmangel og
dårleg bemanning på sjuke-
husa der vi jobba. Vi har
1 1/2 dags undervisning i teo-
retiske fag pr. veke, og vi har
30 timers praksis på avdelin-
gar på sjukehus pr. veke.
Denne praksisen som vi har
skal vere undervisning, men i

røynda går vi som gratis
arbeidskraft. Eigentleg så skal
vi ha ein utdanna sjukepleiar
til å følge med i det arbeidet
vi gjer, og gje oss hjelp og
retteleing, men stort sett må
vi gjere arbeidet åleine og då
vert det læring ved »prøving
og feiling». Det seier seg jo
sjøl at dette ikkje er tilfreds-
stillande.

Sidsel: Eg synes det er
viktig å understreke at det
ikkje er sjukepleiarane si
skuld at vi ikkje får skikkeleg
opplæring når vi er ute i
praksis. Sjukepleiarane sitt ar-
beidspress er stort nok som
det er om dei ikkje også skal
fungere som lærarar for oss.
Grunnen til at dei ikkje har
krefter til overs for oss er at
det er altfor dårleg beman-
ning på avdelingane. Men vi
skal også ha ein lærar på
avdelinga når vi er ute i
praksis. I det siste halve året
har eg sett læraren to gongar

på avdelinga, og dette er fordi
det er altfor få lærarar.

Anne: Eg har lyst til å ta eit
døme frå i dag på korleis det
kan fungere når det er så
dårleg bemanning. Utan å ha
noka forutsetjing for det, vart
eg setande vakt over ein
nyoperert unge på eit tids-
punkt då det ikkje var ein
einaste sjukepleiar på avde-
linga. Det gjekk jo bra i dag,
men kva om det skulle ha
oppstått ein kritisk situasjon?

RG: Kva så med den øko-
nomiske situasjonen dykkar?

Sidsel: Vi får utbetalt
75 kr. i månaden i utdan-
ningstilskot, dette tilskotet
har ikkje blitt heva på i alle
fall dei siste 10 åra. I tillegg
får vi kostpengar, så tilsaman
vert det ca. 650 kr. i måna-
den. Vi får også gratis hybel
på internatet. Men for dei
som starta på skulen i 1976
vert den økonomiske situasjo-
nen mykje verre. Som erstat-
ning får dei den »fine» tittelen
student, men den må dei
betale dyrt for. Frå no av skal
utdanninga verte sjølvfinan-
sirt. D.v.s. at du skal betale
utdanninga ved hjelp av stu-
dielån, du mister utdan-
ningstilskotet og dei kostpen-
gane som vi får, og i tillegg
må du betale hybelen på
internatet sjøl. Det er heller
ikkje nok med at du må
betale hybelen sjøl, men in-
ternata skal åpnast for andre
studentar og sjøl om sjuke-
pleiarstudentane skal ha
første rett på hybel så er det
klart at boligsituasjonen vert
mykje vanskelegare og prisane
kjem vel også til å stige til
same nivå som hyblane på dei
andre studentboligane.

Anne: Ja, det er jo heilt
klart at den økonomiske si-
tuasjonen for sjukepleiar-
studentane kjem til å verte
vanskeleg, og vi må hugse på
kva lønn vi får når vi er ferdig

Fra sykepleierseksjonen i
1. mai-toget i Oslo

sjukehusa

utdanna. Dette er eit lavtlønnsyrke, vi får ca. 42 000 kr. i lønn når vi er ferdig og det er ikkje særleg mykje å begynne å betale studielån av.

Sidsel: Det er NSF som har gått inn for dette nye systemet med sjølvfinansiering. Dei hevdar, at når vi har tittel som student i utdanningsperioden, så står vi sterkare i lønnsforhandlingar seinare. Dette er naturlegvis berre tull!

RG: Kan de seie noko meir om forholdet mellom NSEL og NSF?

Trine: Organisasjonen vår er ei undergruppe av NSF: I realiteten er vi fullstendig underlagt NSF. Eg kan gje eit eksempel på korleis dette kan fungere. På generalforsamlinga i NSEL i fjor vart det vedteke ein protest i mot ein ny skuleplan. Over halvparten av sjukepleiaraskulane skulle ha streik, på dei andre skulle det vere aksjonar av ulike slag. Ei veke før aksjonen skulle settast i verk, sette styret i NSF seg mot den, og resultatet vart at vi måtte avblåse heile aksjonen. Styret i NSF, kan altså underkjenne vedtak som vi gjer på våre egne generalforsamlingar.

RG: Kan de sei noko om Bjørnson komiteen?

Anne: Jo, Bjørnsonkomiteen har utarbeidd ein plan for at all helse- og sosialutdanning skal inn i Distriktshøgskulesystemet. M.a. så vil det bety at første året skal alle som utdannar seg i helse- og sosialsektoren ha felles undervisning på Distriktshøgskular. Det betyr for oss, at vi må ta alle støttefaga våre dette første året heilt isolert frå hovudfaget som er sjukepleie. Det vil utan tvil bety dårlegare utdanning. Men det vil bety

billegare utdanning for staten. Og det vil bety meir fleksibel arbeidskraft. For det er meininga at dersom ei kommune t.d. treng ein sjukepleiar og ein fysioterapeut, så kan dette vere ein og same person. For som dei seier i planen: I eit grisgrendt land som Noreg må ein kunna utnytta alt helsepersonell best mogleg. Fagutdanninga til helsepersonell vil altså verte rasert.

RG: Det har vore mykje bråk omkring omgrepet »samvittighetsfrihet», kommentar?

Trine: Her har vi nok eit eksempel på korleis NSF fungerer i forhold til oss. Før vi i det heile fekk diskutert dette, så vedtok NSF at »samvittighetsfrihet» skulle gjelde både for sjukepleiarar og elevar. Det er jo abortspørsmålet som har gjort denne saka aktuell, og resultatet av NSF sitt vedtak er t.d. at sjukepleiarar og elevar kan nekte å ha noko med abortpasientar å gjere i det heile tatt. Vi ser jo nokre av resultatene av vedtaket på sjukehus som t.d. på Tynset, der er det ikkje mogeleg å få utført abort. Dette er det mest rotne kampmiddel som til dags dato er blitt brukt i abortkampen.

RG: Til slutt, kan de seie nokre få ord om kva sjukepleiaryrket er i dag?

Anne: Sjukepleiaryrket er ikkje romantikk, om nokon skulle tru det. Det er hardt arbeid og det er lavtlønna arbeid. Sjøl om det kanskje er nokre som ser på sjukepleiaryrket som eit »kall», så trur eg at røyndomen overskuggar dette. Sjukepleiaraksjonen i 1972 slo an dei nye tonane som eg trur kjem til å høyrast i framtida og. Vi har også retten til å kjempe for bedre utdanning, arbeidsforhold og lønn, og denne retten skal vi bruke.

forts. fra s.27

om å få ei krone, men slår til meg først, så er det klart at du ikke får noenting av meg, men hvis du spør pent, så er sjansene store for at du får det». Vi veit ikke om Svendsen egentlig mener med dette at sammenlikninga mellom han og staten er ganske god, men i så fall skyldes det at det er Svendsen som har forandra seg, og ikke staten. Har Svendsen helt glemt at YLI satt som representant i Schönbergkomiteen helt til nylig, men trakk seg fordi de

politikken bevisst mot yrkesskoleelevenes og for kapitalens interesser. Denne staten er det nå Svendsen, sammen med AUF og Unge Høyre skal sette seg ned å godsnakke med. Det finnes ikke noe annet ord for dette enn forræderi.

Forøvrig viste Svendsen sin klare demokratiske holdning da han reiv mikrofonen unna YLIs formann Ole Sortevik og avbrøyt debatten på skolen før avstemninga. Når han blir nedstemt på landsmøtet, så er YLI »udemokratisk», men han har ingen

Arne Svendsen

ikke ble hørt, at det var umulig å få staten til å gå med på noesomhelst av YLIs krav? En skulle tro det, men Svendsen har ikke så dårlig hukommelse. Det han har gjort er å gå inn i en bevisst allianse med AUF og Unge Høyre for å prøve å opprette en ny, konkurrerende organisasjon til YLI som bare har ett formål, å forhandle med staten.

Er det yrkesskoleelevenes erfaring at det er gjennom forhandlinger med staten at en får resultater? Tvert i mot, i alle saker der yrkesskoleelevene har oppnådd noe, enten det er i utdanninga eller f.eks. hybelbygg, så er det etter kamp og aksjoner, i alle saker der staten har fremma nye innstillinger om skolepolitikken har yrkesskoleelevene stått mot staten. Er det fordi kommunikasjonen er dårlig, fordi staten ikke veit hva YLI mener? Nei, det er fordi staten legger opp

skrupler med å stoppe diskusjonen på sin egen skole.

Gjennom 5-6 år har yrkesskoleelevene kjempet for å bygge opp en virkelig interesseorganisasjon som kan tale deres sak og være et vern mot statens angrep på utdanninga og økonomien. Svendsen har satt seg som mål å prøve å undergrave dette, og i den saka har han felles interesser med staten, AUF og Unge Høyre, men ikke med yrkesskoleelevene. Det er viktig for alle å avsløre slike overløpere som Svendsen fordi den linja han står for ribber yrkesskoleelevene for den organiserte kampkrafta de har bygd opp, og som er nødvendig for at de skal kunne forsvare sine interesser.

I »Ny Tid» er SU flinke til å kjøre ut at de skal jobbe lojalt i YLI, men om Svendsens eksempel er uttrykk for hva de gjør i praksis, ja da kreves det en avklaring fra SU sin side og det fort.

Landsmøtet i Sosialistisk Ungdom

Sosialistisk Ungdom avholdt sitt 2. landsmøte i begynnelsen av mars i Oslo. Lite er offentliggjort om hva landsmøtet vedtok, men av det som er offentliggjort og opplysninger som var kjent på forhånd, skal vi her kort informere om noe av det som har interesse.

Etter hva Ny Tid, avisa til SV, skrev etter landsmøtet ble et forslag om fortsatt søknad om assosiert medlemskap i VDU (Verdens Demokratiske Ungdom, internasjon-

nal ungdomsorganisasjon fullstendig leda av Moskva) vedtatt mot 3 stemmer. Dermed bekreftet landsmøtet at SU vil fortsette som spredde av sosialimperialismens politikk. VDU har gang på gang slått fast gjennom sin egen praksis at det er et 100 prosent lojalt talerør for Moskva. Dette er sjølsagt ledelsen i SU klar over, og for dem som har propagandert at SU er «uavhengig» av Sovjet, viser dette vedtaket at det motsatte er tilfellet.

En annen viktig uttalelse som skulle vedtas var en internasjonal uttalelse. Nå er ikke denne med blant det SU sjøl har nevnt av vedtak fra landsmøtet, slik at det er sannsynlig at denne ikke er vedtatt, men oversendt landstyret eller sentralstyret. Imidlertid har en av de nylvalgte formennene, Geir O. Pedersen, opplyst at det var motsetninger på landsmøtet på spørsmålet om Sovjet og Øst-Europa. Det er klart at det var frykten for å

få denne motsetninga opp med full styrke som var årsak til at uttalelsen ikke ble realitetsbehandlet og vedtatt på landsmøtet. Denne manøvreren fra SU-ledelsen viser deres redsel for denne debatten, samtidig som dette øker forvirringa blant mange SU-medlemmer ettersom det var vedtatt på SUs 1. landsmøte at dette skulle avklares nå. SU-ledelsens forsvar av Sovjet og frykt for å trække KU på tærne har nok en gang blitt demonstrert.

Forøvrig er forslaget, som ble fremma fra Sør-Trøndelag, fullt av revisjonistiske feil, men det inneholder en del formuleringer som altså er nok til å få SU-ledelsen til å hoppe i stolen. Det er antakeligvis noen formuleringer om Europa som inneholder kritikk av Sovjet som er årsak til dette. I dokumentet sies det nemlig at: »Det prates om nedrustning og avspenning. Hittil har dette ikke blitt fulgt opp, snarere tvert i mot. Rustningsutgiftene stiger såvel i øst som i vest.» Videre heter det at »SU vil positivt hilse alle løsrivelser fra de to maktblokkene i Europa. Kamp for nasjonal frigjøring

Det var ikke små forhåpninger og visjoner som ble presentert på de konferansene som forberedte SU, men organisasjonen har forblitt liten, makteslaus og full av indre motsetninger.

Sosialistisk Ungdom har fått stokka kortene sånn noenlunde, muligens fått nye kreditter, og klart å komme ut med ei ny avis etter vel et års pause. Denne gangen heter avisa »Ungsosialisten».

For liksom å være veldig aktuell og fresk så kommer avisa ut etter landsmøtene i NGS og YLI, mens artiklene om dette er skrevet før. Heller ikke sitt eget lands-

vanlige reformismen og revisjonismen, er avisa prega av en kvalm forakt for vanlige folk. Dette kommer klartest til uttrykk i ei kortnovelle som heter »Latsabber», og i et intervju på baksida om idrett. I »Latsabber» figurerer to

holder kjøft» presenteres for det første en masse vås om idretten. Men i tillegg, hva betyr denne overskrifta? At tippeskampen er hovedfienden i klassekampen, at folk som liker fotball virkelig holder kjøft? At Ungsosialisten vil ha

motkulturelle dikt i denne sendetida, eller hva? Å analysere idretten er greit (hvis en får det sånn noenlunde til), å påpeke kapitalens rolle og framheve arbeideridretten likeså, men slikt folkefiendtlig vås som det de presenterer her, ja det er det nesten bare revisjonister som kan presentere.

Revisjonistisk og evnelaust.

Ungsosialisten

møte har de fått med, da avisa antakeligvis var i trykken på det tidspunktet. Muligens skyldes dette rein udugelighet og amatørisme, men det er i alle fall en lett måte å slippe å kommentere disse sakene på før det nesten er glemt.

Avisa inneholder lite nytt ellers også, et tannlaust oppslag om ukeblader, litt om Angola, og et forsøk på å analysere arbeidsløsheten blant ungdom. Foruten den

dumme blokkbeboere som heter Olsen og Bang som bare pusser bil, tenker på TV og hetser mot ungdommen som henger på T-banen. Det mangler bare at SU sier rett ut at vanlige folk er dumme, ikke tenker på annet enn TV der de sitter og spiser potetgull, altså samme ideologi som i »Lasse og Geir», filmen som er omtalt på annet sted i Røde Garde.

Under den fantastiske overskrifta: »Gi folk fotball og de

Gjør heller som heismontørlærlingene, les Røde Garde!

Aune fikk på pukkelen

og sosialisme i Europa kan bare skje ved at de små nasjonene, både i øst og vest, river seg løs fra det maktapparat som de i dag undertrykkes av». Sjøl ikke denne indirekte kritikken var det mulig for SU-ledelsen å godta. Vi venter spent på sentralstyrets sensur.

Ellers sies det at »personlige» motsetninger gjorde at verken Dag Larsen eller Karl Gunnar Gudmundsen ble gjenvalgt til sentralstyret på tross av at de hadde sagt seg villige. Det skal også ha vært store motsetninger ved valg av Anne Bull som faglig sekretær og mange avholdende under avstemninga, men dette ble rodd i land av Geir O. Pedersen under henvisning til at SU må ha »stor takhøyde», og ved at man valgte 2 faglige sekretærer.

Forøvrig virker det som om SU igjen har gjennomført et landsmøte uten at medlemmene har hatt muligheter til å sette seg grundig inn i forslagene på forhånd. Flere dokumenter skal også ha blitt klare først på landsmøtet, og diskusjonene på forhånd skal ha vært dårlige og overflatiske der de overhodet har blitt gjennomført.

Kommunal- og arbeidsminister Aune fikk seg en brukbar overhaling da han og et koppel AUF-pamper hadde møtt opp i studentersamfunnet i Oslo den 10. mars for å forsvare regjeringas politikk overfor arbeidsløse ungdom.

Aune hadde ei innledning som stort sett inneholdt ull og prat, men som i alle fall slo fast noen klare trekk ved dens politikk. For det første så går regjeringa inn for å bygge ut skolevesenet med den hensikt

å la det være en oppbevaringsinstitusjon for ungdom som ikke får arbeid. Hele tida i foredraget argumenterte han på en slik måte, at det var tydelig at de ville ha ungdom i skole for å få dem bort fra arbeidsløshetsstatistikken. Om de fikk arbeid når de kom ut, ja det var underordna. En av de arbeidsløse ungdommene som hadde kommet på møtet, fortalte om at han hadde gått et halvt år på tømmerkurs, for så å få

jobb som ryddegutt! Da Aune innvendte at en ikke kunne forlange at alt skulle være perfekt, fikk han slengt etter seg at han kunne prøve seg som ryddegutt han også. Det samme gjelder for de kursene som regjeringa bevilger penger til: Foruten at de er reine gavepakker til kapitalen der ungdommen får 21 kr. dagen for jobben, så er det »opplæring» til ingenting: Etter de 6 ukene på kurs står ungdommen på gata igjen.

Ellers markerte AUF seg på to ting: For det første ved å varmt forsvare regjeringas politikk, for det andre ved å kalle AKP for et »trygdeparti» da Rød Ungdommere på møtet beviste at bare 1 av 16 arbeidsløse ungdommer i Oslo fikk trygd. AUFerne hadde ingen skrupler med å hetse på denne måten. Og ikke bare det, de gikk lengre enn regjeringa i å foreslå endringer i arbeidervernlova slik at ungdom under 18 år skulle få jobbe skift og ta arbeid ved farlige maskiner. Ikke bare er dette et grovt overgrep mot arbeiderungdom, men hjelper det noe som helst på arbeidsløsheten at unge tar arbeid fra eldre på den måten? Sjølsagt ikke! AUFs linje er ei linje for å stille unge opp mot eldre arbeidere slik at de skal sloss seg imellom om jobben i stedet for å rette skytset mot de som har ansvaret, nemlig AP-regjeringa sjøl.

motedeltaker

Røde Garde har vært på AUF-fest i Oslo. En fest av den typen AUF har begynt med, for på en sleip måte å prøve å rekruttere medlemmer til organisasjonen.

Hva skjer når AUF holder åpen fest for ungdommen?

sjonen sto for, men det var knapt noen som hørte etter. – Det var heller ikke annet enn tomme ord og løfter. Etter en times dansing med musikk av New Jordal Swingers, kom kveldens høydepunkt: Gro Harlem

ikke måtte tro at AUF bare dreiv med politikk. Til det vil vi si: Sjølsagt er det politikk det AUF driver med. Det er reaksjonær politikk. AUF prøver å trekke til seg ungdom, for å passivisere dem, slik at DNA-regjeringa

røde garde
korrespondent

På fest hos AUF

AUF framstiller seg som kjent for å være en sosialistisk organisasjon for arbeiderungdommen. Men her var det ikke mye sosialisme, og ikke mye politikk for arbeiderungdom. Det eneste vi kunne se var noen røde flagg som hadde forvillet seg inn i lokalet. Her var det discotek og øldrikkning for alle penga. En AUF'er holdt noen innledende ord om hva organisa-

Brundtland. Hun starta med å si, at da hun kom inn og så dansinga fikk hun mer lyst til å være med på det, enn å holde en appell til ungdommen, og det var heller ikke noe nytt å høre fra den kanten. Det som var tydelig, var at både hun og AUF'eren på en dyktig måte greidde å avpolitiserer både festen og organisasjonen. AUF'eren forsikra gang på gang at folk

kan få sitte i fred med sin arbeiderfiendlige politikk, med sin støtte til monopolkapitalen i krisetider. Til slutt: Det er kanskje ikke så rart at R.G. i et nummer kom til å skrive at AUF var for EEC, for en kan jo bli forvirret når en aktiv AUF'er på festen sto hardnakket på at AUF hadde arbeidet for EEC-medlemskap.

klipp & kommentar

Danmark: Revisjonistene i spissen for politiske oppsigelser

Nylig blei fire arbeidere ved Burmeister & Wain motor i København oppsagt. De fire hadde gått i spissen for å reise kamp mot bedriftens planer om rasjonaliseringer, og oppsigelsene var klart politiske. Den som gikk i spissen for oppsigelsene – ved konkret å samarbeide med ledelsen om å få de fire sparka – var fellestillitsmannen på B & W en DKPer ved navn Johnny Laugesen.

B&W hadde i 1975 offisielt et overskudd på 24,3 millioner danske kroner. Likevel har bedriften funnet det «nødvendig» å si opp over 500 arbeidere! Blant disse er det også en del læringer. Dette opplegget for å løse bedriftens «krise» godkjente de revisjonistiske fagforeningslederne uten å blunke.

De har også arbeidet aktivt for å hindre at arbeiderne skal gå til kamp mot oppsigelsene – nå sist ved å sørge for at fire av dem som gikk i spissen blei sparka.

Etter at motstanden mot de politiske oppsigelsene har begynt å reise seg, har revisjonistene tatt avstand fra saka i avisa si «Land og Folk». Men fine ord er greie å ha på papiret, når en har folk som Laugesen til å sørge for praksis!

Denne saka viser med all mulig tydelighet hvordan revisjonistene går borgerskapets ærend. Klarere enn å sjøl sørge for å få sparka progressive kan det vel ikke gjøres. Deres taktiske tilbaketog på trykk viser hvordan de benytter seg av dobbeltspill for å innbille arbeidsfolk at DKP

Til kamp for nynorsk som bruksmål

Landsmøtet i NMU 26–28 mars samla om lag 180 utsendingar frå 28 lokalag: det største i den korte saga til NMU. Landsmøtet vedtok samrøystes nytt prinsipp-program der det heiter: «NMU vil arbeida for å få folk til å ta i bruk nynorsk skriftmål over heile landet og på alle område av samfunnslevet». Det vart og slege fast at striden for dei norske målføra er grunnleggjande i arbeidet til NMU, avdi summen av dei norske målføra og nynorsk skriftmål er det norske målet. Oppnorsking av bokmålet er ingen farande veg i målreisinga.

Arbeidsprogrammet byggjer

på det nye prinsipp-programmet fullt ut. NMU vil i samråd med elev- og studentorganisasjonane gå inn for hardare aksjonar for nynorske læremiddel til hausten. Lokalag i NMU skal by inn til skiping av lokale aksjonskomitear. Full språkleg jamstilling i skulen innan tre år, er kravet.

NMU skal særskilt ta seg av målstriden mellom ungdommen, og ser arbeidet mellom ungdomsskule-elevar som det viktigaste arbeidsfeltet. Frå 8 klasse kan alle velja hovudmål, og NMU vil oppmoda alle til å velja nynorsk – det einaste skriftmålet som byggjer på norske målføre!

Johnny Laugesen (foto: Kommunist)

er et «demokratisk» parti.

Men arbeidsfolk lar seg ikke lure. Motstanden mot de politiske oppsigelsene øker – på B&W Motor er det samla inn over 200 underskrifter til

støtte for kravet om at de fire skal gjeninntas i jobben, og det er kommet mengder av støtteresolusjoner fra fagforeninger og skoler over hele Danmark.

Brev til NRK

Oslo 25/3–76

Til Norsk Rikskringkasting

Rød Ungdom ble av NRK invitert til å delta med 3 representanter i et fjernsynsprogram 25/3. Programmet, «På sparket», var lagt opp som et portrett av statsminister Nordli. 50–60 representanter for ungdomsorganisasjoner skulle få stille spørsmål til statsministeren.

Rød Ungdom avslår innbydelsen til å delta i dette programmet. Med en sendetid på ca. 50 minutter, og med Nordlis privilegerte stilling i programopplegget, blir det verken gitt rimelig anledning til å legge fram våre synspunkter eller begrunne spørsmålene. Programmet er udemokratisk lagt opp. Rød Ungdom har intet ønske om å være «statister» i et program som mer har preg av å markedsføre en borgerlig og arbeiderfiendtlig politiker enn av demokratisk diskusjon.

NRKs programpolitikk tjener til å opprettholde den kapitalistiske utbyttinga og fremme borgerskapets politikk og interesser. I «På sparket» i vår fikk nynazistene bruke fjernsynet til å reklamere for sin svarte politikk. Rød Valgallianse ble klart diskriminert i NRKs dekning av kommunevalgekampen. I et «På sparket»-program nylig ble representanten for AKP(m-l) systematisk avbrutt og fikk langt mindre taletid enn de borgerlige arbeiderpolitikerne som angrep partiet. Under Jøtul-arbeidernes rettferdige streik de siste ukene ble de streikende arbeiderne og deres streikekomite klart diskriminert, mens kapitalistenes og faglige pampers angrep på streika fikk brei dekning. Dette er bare noen av de groveste blant hundretalls eksempler på hvilke interesser NRKs politikk tjener.

Rød Ungdom krever at NRK slutter med denne diskrimineringa. Rød Ungdom er fullt villige til å delta i alle programmer der vi får rimelig adgang til å legge fram vår politikk.

for Rød Ungdom, Arbeidsutvalget
Helge Øgrim (sign.)

**DISKUSJONSINNLEGG, KOMMENTARER OG
KRITIKK KAN SENDES TIL :
RØDE GARDE, BOKS 2046, GRUNERLØKKA, OSLO**

Brun Kriminaljournal

At Kriminaljournalen er et reaksjonært blad — det visste vi fra før. Men i nr. 7/76 kaster de maska fullstendig. Under overskriften »menneskeslakt i Rhodesia» presterer de de mest åpenlyse forsvar for rasismen, vi har sett i ukepressa. Hør bare på hvordan de framstiler frigjøringsbevegelsen: »Darwin-fjellene ligger knapt 80 km fra Rhodesias hovedstad Salisbury. Der lever fredelige innfødte i konstant fare for angrep av gerilja-terrorister som roser seg av å kjempe for friheten.» Så følger detaljerte skildringer av »terroristenes» virksomhet: »Jade Chisango fikk 37 bajonettstikk i kroppen da han prøvde å komme sin forlove-

de til hjelp.» Sånn fortsetter det helt til katta sletter ut av sekken: »Hvis det er dette de afrikanske »frihetskjemperne» slåss for, kan man forså at de hvite, såvel som mange sorte, foretrekker tingenes tilstand uforandret.»

Det skrives i ei tid da frigjøringsbevegelsen i Zimbabwe (Rhodesia) vinner større og større oppslutning blant befolkninga, og Ian Smith's rasistregime går mot sin undergang. Men mange ungdommer leser KJ, og vi må derfor diskutere med kameratene våre hva som virkelig skjer i Zimbabwe. La ikke disse brune påstandene bli stående uimotsagt.

Hammerverk- arbeiderne trenger fortsatt støtte

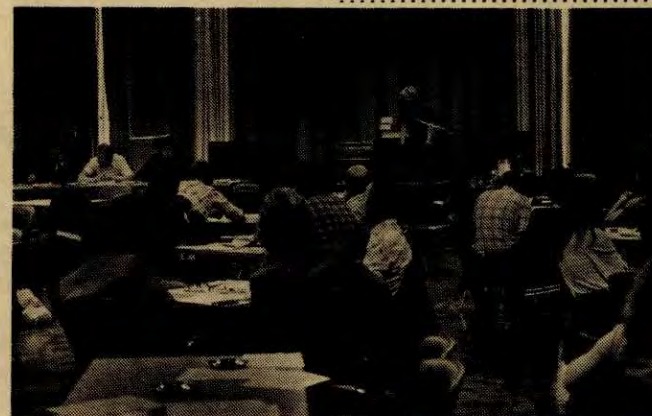
»Vi kan ikke ta livet av 3 mann» var gjennomgangsmelodien i borgarpressa under Jøtul-streiken. Men Jøtul-arbeiderne sto imot alle splittelsesforsøk, og den 21. mars kunne de feire seieren i kampen mot en usaklig oppsigelse. Seiersdagen deres falt på årsdagen for en annen usaklig oppsigelse: 21/3 75 ble Geir Sundet oppsagt ved Hammerverket. Den gangen bekymra ikke borgerskapet seg over at 14 mann ble satt på porten.

Men kampen til Hammerverkarbeiderne er enda ikke slutt. Arbeidsfolk kan ikke godta at interesse for vernearbeid skal være oppsigelsesgrunn. Neste skritt i saken er lagmannsretten, og det drøyer før den kommer opp der. I mellomtida trenger arbeiderne støtte. Kampfondet deres ble kraftig tæra på under

Fra Hammerverk-konferansen for streikestøttekomiteene.

Jøtul-streiken, så nå er det viktig igjen å sende pengestøtte til Hammerverkarbeiderne. Vi skal ikke la borgerskapet få sulte ut de 9!

La seieren på Jøtul være en kraftig inspirasjon for fortsatt støtte til Hammerverk-arbeiderne. Nei til klassedom i lagmannsretten.

Etter kvart er det mange kameratar som er irriterte over at den »progressive musikkørsla» stadig har vanskar med å koma seg over nivået frå anti-EEC-kampen. Dette er kome til uttrykk i nokre artiklar i Røde Garde. T.d. er det nokre som er så ivrige etter å kritisere at dei kjem i skade for å kalle Lars Klevstrand og liknande trubadurar for »visesyngende borgerlige arbeiderpartier». Slik dogmatisk kritikk hjelper oss ikkje ut av uføra; vi må lære oss å nytte klasseanalyse når vi analyserer musikk og musikantar, og då må vi tenke slik: Er dette borgarleg,

det er viktigare at kommunistar som er opptekne av utviklinga blant musikarar tar ein titt på verksemda til dei kommunistiske misikarane. Det er ein typisk feil at slike kameratar organiserer eller tar del i grupper/band utan å klårlegge kva for platform desse gruppene skal stå på. Resultatet er tilsvarende: gruppene vert prinsippplause, einskildpersonar innan gruppene fungerer som lik i lasta, politikken kjem sjeldan eller aldri opp på eit kommunistisk nivå, gruppene makter ikkje å ta alvorleg på slike spørsmål som korleis dei skal lage musikk for (ikkje berre

Vi treng kommunistiske agitasjonsgrupper

småborgarleg eller proletær kunst? Viss ein kallar ein songar som Klevstrand for eit musikalsk motstykk til eit borgarleg arbeidarparti, har ein sagt nett det same som at denne songaren er ein reaksjonær songar, for borgarlege arbeidarparti er reaksjonære parti. Men slike songarar som Klevstrand er etter mi mening opplagt småborgarlege musikarar. Og det er dogmatisme og sekterisme å tru at alt det småborgarlege er reaksjonært. Tvert om må vi freiste å alliere oss med småborgarlege element, stå saman med dei på sak og dra dei i riktig retning både gjennom aksjonsfelleskap og kritikk.

Dette er ei sak. Eg tykkjer

om) arbeidarklassa, og korleis den nasjonale arven kan setjast opp imot den imperialistiske kulturen. Då er det heller ikkje rart at det politiske budskapet som slike grupper bær fram blir »avleggs» og lite høveleg til å gå i brodden for den politiske utviklinga.

Kva skal gjerast med dette? Eg er overtydd om at eitt av tiltaka som er naudsynt er at alle kommunistar som tar del i grupper/band e.l. saman med andre tek initiativet til prinsippdrøftingar om platforma til gruppene. Vi treng kommunistiske agitasjonsgrupper på musikken sitt område. Dette lyt alle musikarar innan ml-rørsla sjå som ein viktig oppgåve. Og så lenge vi er komne kort med å fylle denne målsettinga held det ikkje å seie som nokre kameratar gjer: at dei må kompromisse på politikken fordi dei er musikalsk avhengige av folk i gruppaa si som ikkje er samd i politikken. Tyder dette at eg meiner at kommunistar frametter berre skal spille med andre kommunistar eller sympatisørar? Nei, det gjer det ikkje. Men det tyder at fleire kameratar tek alvorleg på kommunistane sin oppgåve med å gå i brodden også på musikken sitt område.

Aslak

**røde garde
korrespondent**

Husleiestreik ved hybelhuset for yrkesskoleelevene i Oslo

HUSLEIEAKSJON VED HYBELHUSET

»Det er samfunnets ansvar å skape bedre velferds- og boforhold, også for elevene ved yrkes- og fagskolene». Mannen som står bak disse ordene er Bjartmar Gjerde og de ble uttalt da Yrkesskolenes Hybelhus i Oslo sto ferdig. Nå spør det om ikke Gjerde helst ville glemme at han har sagt dette. De som bor på Hybelhuset er nemlig ikke fornøyd med forholdene der, og syns slettes ikke at Statens innsats for å bedre yrkesskoleelevenes boforhold er særlig mye å skryte av.

Bakgrunnen for misnøyen er at husleia fra 1. april er vedtatt å stige med 50 kroner – til 400 kr.! Denne kraftige økningen (ca. 14%) kommer bare et halvt år etter at de første er flytta inn, og hybelboerne regner med at dette bare er begynnelsen på prisgaloppen. De har selvsagt reagert kraftig på dette, et stort flertall har støttet kravet om at husleieøkninga skal trekkes tilbake. Når dette skrives diskuteres det blant hybelboerne om de skal gå til husleiestreik og betale gammel leie. I slutten av mars hadde Røde Garde en samtale med to av de som har jobbet aktivt med husleieaksjonen på Hybelhuset.

RØDE GARDE: Kan dere si litt om hvorfor dere ikke godtar husleieøkning?

Halvor: Vi mener at 400 kroner er langt over det en elev har råd til å betale i husleie. Borteboerstipendet, som er ment å dekke våre ekstraavgifter ved å bo hjemmefra er f.eks. bare på 275 kr. De som bor her i huset er dessuten stort sett unge folk, som har liten mulighet til å få særlig mye lån og stipender. Vi syns derfor 350 kr. er det meste vi kan klare.

Andreas: Ledelsen begrunner økningen med at de ikke får budsjettet til å gå opp. Det løser de med å la oss betale, istedet for å gå til Staten og spørre om bevilgninger. Et hovedkrav for oss er derfor at Staten skal spytte inn penger. Det er de som har ansvaret.

Halvor: Mange syns dessuten at det ikke er verd å betale så mye for hyblene. Alt er enklest mulig utført. Svære sår i murveggen på rommet er ikke særlig pent. Belysninga er så dårlig at du får vondt i øynene. Matprisene er skyhøye. Og de fleste velferdstilbudene som er lovt,

RØDE GARDE: Men hvordan reagerte ledelsen på kravene deres?

Andreas: De har hele tida gitt blaffen i hva vi hybelboerne mener. De sa de ikke ville ta hensyn til underskriftsaksjonen. I lange tider lot de være å svare på et krav om nytt styremøte for denne

saken. Når de tilslutt svarte, ble møtet lagt til den 31. mars, altså dagen før økninga skulle tre i kraft. Imens ble innbetalingsalongene sendt rundt. Hele deres opptreden er en hån mot oss hybelboerne. De tror de kan behandle oss som de vil.

RØDE GARDE: Men hva har dere tenkt å gjøre videre?

Andreas: Den eneste muligheten vi har til å få igjennom kravene våre på er ved å legge makt bak dem. For oss betyr det å gå til husleiestreik. Først når vi kan smelle i bordet at vi betaler gammel leie, vil de ta oss alvorlig. Men det vil bli en hard og vanskelig kamp. Det er store ting som står på spill for ledelsen, og de vil nok bruke alle midler de har til å splitte oss.

Halvor: Vårt svar på dette er å prøve å sveise sammen hybelboerne om aksjonen. Vi må skape entusiasme for kravene, og få med flest mulig i arbeidet. En måte vi har tenkt å gjøre det på er å arrangere husmøter for hver oppgang, hvor utviklinga av streiken diskuteres.

RØDE GARDE: Hvor langt har dere kommet nå?

Andreas: Vi har hatt to godt besøkte allmannamøter, som var enige om å betale gammel leie. Akkurat nå gjennomføres det en uravstemning på hele huset for eller mot husleiestreik. 90% av de som har stemt til nå vil betale gammel husleie.

Streik er vedtatt

I det avisa går i trykken får vi opplyst fra aksjonskomiteen ved Hybelhuset at uravstemminga har gitt et overveldende flertall for å gå til husleiestreik. Det betyr at beboerne vil betale inn gammel leie. Det er viktig at elevorganisasjoner, boligorganisasjoner og fagforeninger vedtar støtte til denne aksjonen.

lønna ligg alltid bak prisane

Borgarar i NAF, LO og DNA-toppen skrik jamnt om at det er lønnskrava frå arbeidarene som driv prisane i veret, og for å bøte på dette må arbeidarklassen ikkje kreve høge tillegg, men i plassen gå med på å godta dei lumske opplegga og illeluktande pakane som vert servert til tariffoppgjeret.

Dette er ei svær løgn som

skal spreie forvirring og hindre kamp frå arbeidarklassen. Sanninga vert snudd fullstendig på hovudet.

Om det er sant det dei seier så skulle prisane ha gått nedover i starten av -70 åra fordi reallønna då gjekk tilbake. Men kva var det som skjedde? Jau, prisane berre fortsatte å stige i samme tempoet, 7-10 % i året. Dette burde

gje eit skot for baugen for slike argument, men det forklarar ikkje noko.

ARBEID OG KAPITAL

For å skjønne kvifor prisane alltid vil ligge foran lønningane må me gå til motsetninga mellom arbeid og kapital, at det er nokre få som lever av å kjøpe arbeidskraft og eit stort fleirtal som lever av å

selge arbeidskrafta si. Desse klassane har stikk motsette interesser. Når arbeidarklassen krev høgare løn, så vil det med ein gong gå ut over profitten til borgarskapet. Når den eine klassen får meir, får den andre klassen desto mindre.

forts. s.19

Bra lærlingekrav fra NEBB barbert av LO

Røde Garde har prata med ein av lærlingane på NEBB om dei krava dei har stilt til tariffoppgjeret. Lærlingane på NEBB er organisert i ei eiga lærlingegruppe som er tilslutta klubben.

– Dei krava lærlingegruppa stilte er at det skal vere eit generelt lønstillegg på 6 kr. for alle lærlingar, at det skal vere heilautomatisk indeksregulering og 100 % kompensasjon. Vidare at det skal vere det same indekstilletget for lærlingar og unge arbeidadarar som for voksne. Det kjem av at det sist tariffoppgjere berre vart gitt 60 % av det voksne arbeidadarar fekk. Dessutan krev me 5 vekers ferie for alle arbeidadarar.

– Korleis vart krav mottekne i klubben?

– Krava vart vedteke av klubbstyret og seinare av

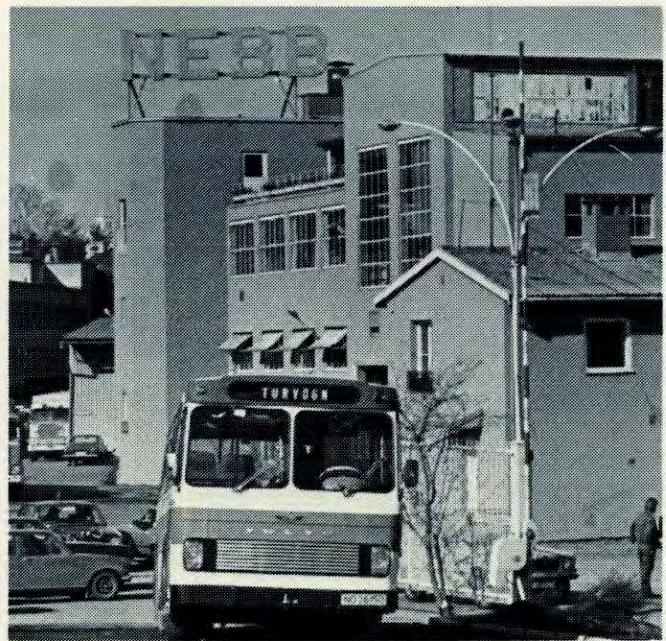
klubbmøtet. Etter det vart dei innsende til foreninga som er avd. 1 jern & met -Oslo.

– Korleis mottok Christiansen og Fiskerud i avd. 1 krav?

– Det var der barberinga tok til. Etter at krava hadde vore oppe i representantskapet vart kravet om generelt tillegg på 6 kr. og krava om 5 vekers ferie fjerna.

Då det som var igjen kom opp til LO sitt representantskap forsvant også indekstilletget.

Dette skulle seie ein heil del om kor mykje omsyn pampane der tek til krav frå grunnplanet. Det som nyttar, og som me har erfaring med på NEBB er lokal kamp. Slik har me tidlegare klart å oppnå noko og me kjem nok til å klare det igjen.

Nye ballader fra Svendsen

– »Tilhengere av Schönbergkomiteen må få plass i YLIs sentralstyre».

– »At den teknologiske utviklinga får betydning for utdannelsen vår, må vi til en viss grad akseptere».

Disse blomstene er henta fra Arne Svendsen, medlem av Sosialistisk Ungdom og deres hovedtalsmann på YLIs landsmøte. Men ikke nok med det: Arne Svendsen som også ble omtalt i forrige nummer av Røde Garde, har nå fått skolen han går på utmeldt av YLI. I en yndig allianse med AUF og høyrefolk på stedet klarte han i midten av mars å få flertall for utmeldelse. Formålet er, sier han, å: »arbeide aktivt for en landsomfattende fraksjon mot YLI-ledelsens skolepolitiske linje, og så før landsmøtet neste år melde skolen inn i YLI igjen». (Demokraten 15/3)

Arne Svendsens (og SUs?) hovedlinje er følgende: Han er i mot at YLI skal gå til kamp mot Schönbergkomiteen. Han mener det er mye bra i den, og at det må gå an å for-

handle seg til løsninger på det man er uenige om.

Svendsen har uttrykt linja si omtrent sånn: »Hvis du kommer bort til meg og spør

forts. s.21

Hvem står bak hybelhuset?

Det har etterhvert gått opp for leieboerne at Yrkesskolens Hybelhus i Oslo er et reint profittselskap, med formål å tyne mest mulig penger ut av de som bor der. Urimeelige husleier, høye matpriser, avgifter å betale for hver minste ting – dette er virkelighetene bak frasene om å skape et tilbud som yrkesskoleelevene økonomisk kan klare.

Men hvem er det som står bak denne politikken. Penge-

griske kapitalister? Ja, men ikke av den typen vi vanligvis tenker oss. Her er de ansvarlige: Oslo Kommune, LO, Oslo Håndverks- og industriforening, Grafisk Forbund, Jern & Met, AUF, Oslo Samorg. som vi ser er det de folka som påstår å representere arbeidsfolks interesser, som går i spissen for den kapitalistiske utbyttinga av beboerne. RG-korrespondent, yrkesskolens hybelhus i Oslo.

1. mai Berlin 1929

Rettt før 1. mai 1929 la den sosialdemokratiske politisjefen Zörgiebel i Berlin ned forbod mot einkvar 1. mai-demonstrasjon. Heilt sidan 1890 hadde arbeidarane i Berlin gått på gata for å demonstrere 1. mai. Og så skulle ein sosialdemokratisk politimeister forby dei å gå ut med parolane sine! Harmen blandt arbeidarane var stor. Kommunistpartiet i Tyskland, KPD, vedtok å trasse forbodet, ingen skulle hindre arbeidarklassen i å nytte gatene 1. mai.

Utspelet frå politisjefen og det sosialdemokratiske partiet bak han var eit desperat forsøk på å knekkje den kampkrafta som var i ferd med å vakse fram i den tyske arbeidarklassen. Det var eit forsøk på å splitte kommunistpartiet frå arbeidarklassen.

I tida før 1. mai hadde sosialdemokratiet satt i gong ei svær hetskampanje mot KPD. Høgdepunktet var demonstrasjonsforbodet.

KPD sto framføre valget om å bøye unna for hetsen, eller gå strakt og offensivt mot, trasse forbodet og samle arbeidarklassen på gata. Det siste vart gjort. Overalt i Berlin agiterte kommunistane for å demonstrere.

Utspelet frå Zörgiebel slo attende på han og sosialdemokratiet. Sjøl langt inne i dei sosialdemokratiske rekjane var raseriet stort. Noko slikt hadde ein ikkje vore ute for, ikkje ein gong under Bismarck og sosialistforbodet.

POLITIET FØREBUR MASSEMORD

Zörgiebel samla store politistyrkar i Berlin, sær i arbeidarkvartera. Tungt utrusta med pistolar, maskingevær og til og med tanks skulle dei vere klar til å slå ned dei minste teiken til demonstrasjonar. Det herska rein unnatakstilstand i arbeidarkvartera.

Alt frå tidleg om morgonen 1. mai var det klart at arbeidarklassen ikkje ville gje etter for truslane og provokasjo-

nane. Raude fanar vaia frå vindauga der arbeidarane budde. Transparanger med slagord mot politisjefen og demonstrasjonsforbodet hang over gatene.

Folk tok til å samle seg i gatene.

POLITIET GÅR TIL ÅTAK

Det tok ikkje lang tid før demonstrasjonstoga som hadde samla seg i dei forskjel-

darane til å byggje barrikadar for å halde politistyrkane unna. Her vara kampane i fleire dagar. Over 30 arbeidarar var myrda av politiet før kampane var over.

INTERNASJONAL SOLIDARITET

Dei brutale åtaka og morda skapte ei enorm harme og forbitring langt ut over gren-

siste valet. Til og med i Balkan-land der kommunistparita var forbodne var det store demonstrasjonar.

Ernst Thälmann, formann i KPD skreiv: »Kva var det viktigaste med desse solidaritetsaksjonane? Ikkje berre det at det var demonstrasjonar, store forsamlingar, men spesielt det at det i viktige land over heile verda for

Scener fra Berlin 1. mai 1929. Zörgiebel-politiet foretar helt vilkårlige arrestasjoner i gatene, spesielt i Wedding-distriktet

lige arbeidarkvartera møtte styrkane frå politiet. Politistyrkane gjekk til ville åtak på arbeidarane som var samla. Verst var det i bydelen Wedding som var kjent under namnet Rote Wedding. Her rasa kampane mellom demonstrerande arbeidarar og politi heile dagen og fleire arbeidarar vart brutalt myrda av politiet.

Då kvelden kom tok arbei-

sene til Tyskland. I fleire land var det solidaritetsdemonstrasjonar for arbeidarane i Berlin. I Sovjet demonstrerte millionar, og det vart der starta innsamlingar til støtte for ofra for terroren til Zörgiebel. I København demonstrerte ein stad mellom 12 og 15 tusen. Det var meir enn 5 gonger det talet det danske kommunistpartiet hadde fått av stemmer ved

fyrste gong under teikna av kamp mot reformismen var demonstrasjonar. Det var demonstrasjonar for linja og løsningsane og solidaritet med den Kommunistiske Internasjonale.»